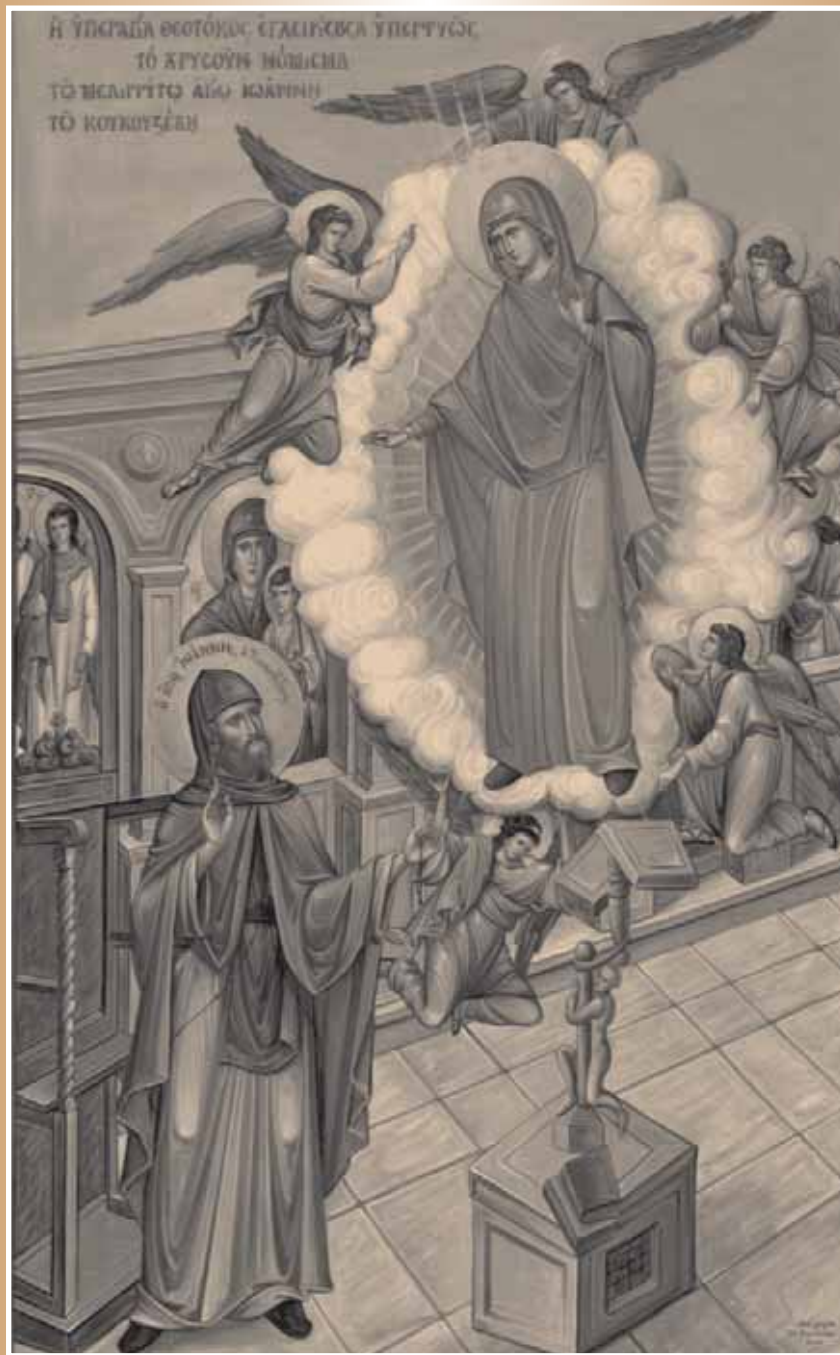

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 16

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2006

“ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ”

τ.16, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2006

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ

ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ

330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. - fax 26340 - 44.391

e-mail: agnektar@mes.forthnet.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ:

ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ-ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ:

LETTRA Τζουβάρας Βασιλίας, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ

330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ

τηλ. 26340.44391 (9-2 πρωϊ & 6-9 απόγ.)

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε τήν πορεία μέ στόχο τήν κατά Θεόν βοήθεια όλων μας. Κρατάτε στά χέρια σας τό δέκατο έκτο τεύχος. Θέλουμε ταπεινά νά ενημερώσουμε τούς αναγνώστες μας, ότι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Όσοι προαιρετικά επιθυμείτε νά βοηθήσετε στά έργα τής Μονής, καθώς καί τήν έκδοση αυτού τού περιοδικού, μπορείτε νά μās αποστέλετε τήν βοήθειά σας μέ τήν **ταχυπληρωμή** πού έσωκλείουμε ή μέ κατάθεση στήν **Έθνική Τράπεζα** **στόν λογαριασμό 426/440265-04**

(για τό έξωτερικό στό

No GR 520110426000042644026504

SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό όνομά σας.

Κατόπιν ενημερώστε μας τηλεφωνικά για νά λάβετε τή σχετική απόδειξη.

Σας εύχαριστούμε θεοικά

Έκ τού περιοδικού

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

4

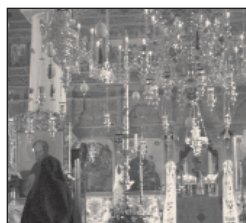
ΑΦΙΕΡΩΜΑ:

ΕΞΕΔΗΜΗΣΕ
ΠΡΟΣ ΚΥΡΙΟΝ
Η ΖΗΝΑΪΔΑ
ΖΟΥΛΙΕΜ

11

**ΟΥΡΑΝΙΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΙ:
ΙΩΑΝΝΗΣ
ΚΟΥΚΟΥΖΕΛΗΣ**

8

**ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:
ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ
ΣΤΟΝ ΙΕΡΟ ΝΑΟ**

22

**ΜΕ ΔΟΓΙΑ
ΔΙΔΑ:
ΠΕΡΙ ΔΙΔΩΓΗΣ
ΤΩΝ ΝΕΩΝ**

14

**ΜΟΝΑΔΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:
ΓΕΡΩΝ
ΙΑΚΩΒΟΣ
ΤΣΑΛΙΚΗΣ**

είκόνα έξοφύλλου: Ό Άγιος Ιωάννης ό Κουκουζέλης
Φορητή είκόνα Παρεκκλησίου Ι.Ν. Άποστόλου Παύλου
Πατρών, διά χειρών αδελφών Δημητρώλλου

Αγαπητοί μας ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, φίλοι ἀναγνώστες τοῦ Περιοδικοῦ μας "Μοναχική Ἐκφραση"

Οσοι ἀπό ἐσῶς δὲν ἔχετε ἀκόμη φτάσει σάν ταπεινοί προσκυνητές στοῦ Περιβόλι τῆς Παναγίας μας, στοῦ Ἁγίου Ὄρους, σίγουρα ἔχετε χάσει πολλά πράγματα. Ἀκόμα κι ἂν εἴστε γυναῖκα πού ἀπό ἀγάπη στίς γυναῖκες ἰσχύει τό ἄβατον στοῦ Περιβόλι τῆς Παναγίας μας, ἔχετε τήν εὐκαιρία νά κάνετε τόν περίπλου τοῦ Ἁγίου Ὄρους καί νά δείτε, ἔστω ἀπό μακριά, τόν μοναδικό αὐτό χώρο στήν παγκόσμια γεωγραφία καί ἱστορία.

Ἐνα ὁμορφο, φθινοπωρινό προωῖνό εἶχαμε κι ἐμεῖς τήν εὐλογία νά κάνουμε αὐτό τό μοναδικό ταξίδι. Γιατί πραγματικά ἂν καί διαρκεῖ μόνο τρεῖς ὥρες, εἶναι ἕνα ἀληθινό καί μοναδικό ταξίδι σ' ἐκεῖνες τίς σφαῖρες πού μόνο ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου μπορεῖ νά φτάσει. Καθώς τό καραβάκι μας ξεκίνησε ἀπό τήν Οὐρανούπολη, πραγματική πύλη τοῦ Οὐρανοῦ, γιατί ἕνα κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ εἶναι τό Ἅγιο Ὄρος, τά μάτια μας δὲν χόρταιναν νά ταξιδεύουν ἀπό τά καταγάλανα γαλήνια νερά μέχρι ἐπάνω τούς λόφους καί τά βουνά, ἐκεῖ ὅπου χιλιάδες ἔραστές τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ, βάδισαν ἔχοντας ἕναν πόθο, νά ζήσουν μόνοι, μόνω τῷ Θεῷ. Πόσους πόθους καρδιάς γνώρισαν αὐτά τά ἀγιοβάδιστα μονοπάτια... Σ' αὐτή τή διαδρομή συναντήσαμε τήν εὐλογημένη Μονή τοῦ Δοχειαρίου, ἐκεῖ ὅπου Προστάτης καί Ὑπέρομαχος εἶναι ἡ Παναγία ἡ Γοργοῦπιτήκοος. Καί ἀμέσως μετά μείναμε ἐκστατικές μπροστά στοῦ μεγαλεῖο τῆς Μονῆς Παντελεήμονος, τό μεγάλο ρώσικο μοναστήρι, πού δεσπόζει στόν χώρο καί σοῦ μεταφέρει μνήμες χιλιάδων ἐτῶν. Καθώς ὁ περίπλους συνεχίζόταν διακρίναμε τήν ἐπιβλητική καί ὑψηλή

κορυφή τοῦ Ἄθωνα νά ξεχωρίζει ἀνάμεσα στά σύννεφα πού τήν περιτριγυρίζαν ἐκεῖνο τό προωῖνό. Στεκόταν ἐκεῖ, ἀγέρωχος, ἀντιμετωπίζοντας αἰῶνες τώρα τίς καταγίδες, τούς κεραυνούς, τίς ἀστραπές, τίς χιονοπτώσεις καί τούς κατακλυσμούς, τόν καυτό ἥλιο καί τά ἀπειλητικά σύννεφα. Μᾶς θύμισε τούς μοναχούς, ὄλους αὐτούς γιά τούς ὁποίους ἡ μακραίωνη παράδοση τοῦ Ἁγίου Ὄρους μιλά καί κάνει ὄλους ἐμᾶς, τούς πραγματικά μικρούς μπροστά τους, ἀκόμη μικρότερους. Κι ὁμως αὐτή ἡ Κορυφή εἶναι μιά ἐμπνευση ψυχῆς. Αὐτή ἡ κορυφή εἶναι ἕνα σύμβολο. Σέ ὁδηγεῖ σ' ὄλες ἐκεῖνες τίς ἀγίες μορφές πού ἔχτισαν μέ τόση πίστη καί τόσο θεῖο ἔρωτα τίς ἀγιορείτικες Μονές πού ἀκόμη στέκουν ἐπιβλητικές, κόντρα στοῦ χώρο καί στοῦ χρόνο πού ὄλα τά φθείρει. Σοῦ θυμίζει τίς χιλιάδες τῶν ἀσκητῶν, πού νίκησαν τή φύση τους, ἐρωτεύθηκαν τόν Θεό μέ ὄλη τήν ψυχή, μέ ὄλη τήν καρδιά καί ὄλη τήν διάνοιά τους καί πορεύθηκαν στήν ἐπίγεια ζωή τους πρός τόν Ἐρωτά τους γιά νά ἐνωθοῦν αἰώνια μαζί Του. Ὅλα ἐδῶ εἶναι ἀγιασμένα, ἡ θάλασσα πού βρέχει αὐτή τήν ἅγια γῆ καί θά βρέξει καί πολλά ἀγιασμένα πόδια πού βάδιζαν ἀκούραστα πορευόμενα πρός τήν ἀγιότητα. Ὁ ἀέρας, αὐτός ὁ ἴδιος πού ἀνέπνευσαν χιλιάδες ἀσκητές καί μοναχοί καί πού ἡ κάθε ἀνάσα τους μετροῦσε καί τήν εὐχή τοῦ Ἁγαπημένου Ἰησοῦ. Ἀκόμη καί τό χῶμα, αὐτό πού δέχθηκε στοργικά στά σπλάχνα του ἀγιασμένα σώματα, παραμορφωμένα πολλές φορές καί σκελετωμένα ἀπό τήν ἀσκησι καί τίς ἐκούσιες κακουχίες. Ὁ ἀπόηχος πού ἔφτανε σ' αὐτιά μας, καθώς τό πλοῖο μᾶς γυρνοῦσε χωρίς νά τό θέλουμε πίσω, εἶναι ἀγάπη, ἀγάπη, ἀγάπη... Ἀγάπη πρὸς τόν Θεό, ἀγάπη πρὸς τόν ἀνθρώπο, ἀγάπη πρὸς ὄλα, μόνον ἀγάπη γιατί αὐτό εἶναι ὁ Θεός... Ἄς τό ζήσουμε ὄλοι μας. Ἀμήν, ἀμήν, ἀμήν...

Ἡ Ἠγουμένη,
† Μόνικα Μοναχή καί οἱ σύν ἐμοί
ἐν Χριστῷ ἀδελφές.

Ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἡ ΖΗΝΑΪΔΑ ΖΟΥΛΙΕΜ:

πνευματική κόρη τοῦ
Ἁγίου Ἰωάννη Μαξίμοβιτς

“Όλα περνοῦν, ὅλα φθείρονται...” ἐπαναλάμβανε μέ τήν κουρασμένη της φωνούλα ἡ Ζηναΐδα μας, ὅταν τήν εἶχαμε δεῖ περίσου γιά τελευταία φορά ζωναντή. Ἐφυγε φέτος στίς 9 Σεπτεμβρίου, γιά νά συναντήσῃ τόν Ἅγιο Ἰωάννη πού τόσο πιστά καί μέ τόση ἀγάπη διακόνησε ὅσο ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ζοῦσε στό Παρίσι. Ἀλλά ὁ σύνδεσμός τους δέν ἔπαψε ποτέ, οὔτε κᾶν μέ τήν κοίμησή του. Ὅπως τῆς ὑποσχέθηκε ἦταν πάντα δίπλα της.. Καί τώρα θά χάρισκαν καί οἱ δύο μέ τήν οὐράνια συνάντησή τους...

Η

ταν 9 Σεπτεμβρίου, έορτή της Συνάξεως τῶν Ἁγίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καί Ἄννης, ὅταν ἀπό τό Παρίσι λάβαμε τήν εἶδηση ὅτι ἡ πνευματική κόρη τοῦ

Ἁγίου Ἰωάννη, ἡ Ζηναῖδα Ζουλιέμ, κοιμήθηκε εἰρηνικά γιά νά συναντήσῃ τόν ἀγαπημένο της Βλαντίκα, τόν ὁποῖο τόσο ἀγάπησε καί τόσο πιστά ὑπηρέτησε ὅσο ἐκεῖνος βρισκόταν στό Παρίσι, ὡς ἐπίσκοπος Δυτικῆς Εὐρώπης. Χωρίς καθυστέρηση ἀποφασίσαμε νά παρευρεθοῦμε στήν κηδεία της, γνωρίζοντας ὅτι ἡ ἴδια δέν εἶχε οἰκογένεια καί μέ τήν ἀγάπη της μᾶς εἶχε κάνει νά αισθανθοῦμε παιδιά της. Ἄλλωστε ἡ ἴδια ἀπετέλεσε ἕναν ἀπό τούς σημαντικότερους κρίκους γιά νά ἐκδοθεῖ ὁ βίος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη στά ἑλληνικά. Φτάσαμε στό Παρίσι τήν Κυριακή τό βράδυ, 10 τοῦ μηνός, καί τήν Δευτέρα τό ἀπόγευμα, μαζί μέ τόν ὀρθόδοξο Ρουμάνο ἱερέα πήγαμε γιά νά τελέσουμε τά τριήμερα τῆς Ζηναΐδας μας.

Μαζί μας ἡ φίλη μας Κορίνα πού τῆς στάθηκε σάν κόρη καί πού ἔνοιωσε καί ἡ ἴδια ὅτι ἔχασε τήν καλύτερή της φίλη στό Παρίσι. Ἐπίσης καί ἡ ἀνηψιά της Νατάσα μέ τό σύζυγό της Σέργιο πού ἔψαλαν ταπεινά στήν μικρή τελετή. Ἡ Ζηναῖδα ἤσυχη καί γαλήνια, εἶχε ἀγκα-

λιάσει στοργικά την εικόνα του Ἁγίου Ἰωάννη καί χαμογελοῦσε, σίγουρα εὐτυχημένη στὸν νέο τόπο τῆς κατοικίας της, ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει πλέον λύπη καί στεναγμός.

Δύο ἡμέρες μετά, στό μικρὸ ρώσικο ἐκκλησάκι στό ὁποῖο κάποτε λειτουργοῦσε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, καί πού σέ ὅλη της τὴν ζωὴ ἡ Ζηναΐδα πῆγαινε γιὰ τὴν Θεία Λειτουργία, τοὺς ἐσπερινούς καί τίς παρακλήσεις, συγκεντρωθήκαμε, οἱ ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ψάλτες, οἱ ἐλάχιστοι συγγενεῖς καί οἱ πολλοὶ φίλοι της, πνευματικά της ἀδέλφια, καί ἐμεῖς εὐλα-

βικοὶ προσκυνητές τῆς μεγάλης τῆς μορφῆς. Ὅλοι κλάψαμε πού στερηθήκαμε τὴ μορφὴ τῆς καί τὴ συντροφιά τῆς πού ἦταν γιὰ ὅλους μας τόσο παρηγορητική. Ἡ ἀγάπη τῆς καί ἡ ἀφοσίωσή τῆς στὸν Ἅγιο Ἰωάννη, μᾶς ἔδεναν μέσω ἐκείνης, μαζί του. Καί τώρα πού ἐκείνη ἔφυγε γιὰ τὴν αἰωνιότητα αἰσθανθήκαμε τὴν ὀρφάνια τῆς ἀπουσίας τῆς. Ξέρουμε βέβαια ὅτι ἐκείνη ξεκουράστηκε ἀπὸ τὴ βασανισμένη ζωὴ τῆς καί εἶδε ἐπιτέλους πάλι τὸν ἀγαπημένο της Βλαντίκα γιὰ

νά δοξολογοῦν μαζί τὸν Τριαδικὸ Θεὸ στὴν αἰωνιότητα. Ὅμως κι ἐμεῖς νοιώθαμε παρηγοριά κάθε φορὰ πού τὴν ἐπισκεπτόμασταν καί τῆς φιλοῦσαμε τὰ χεράκια τῆς πού μιὰ ὀλόκληρη ζωὴ διακόνησαν τὸν Ἅγιο Ἰωάννη. Κάπως ἔτσι αἰσθάνονταν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι γύρω μας, πού μεγάλωσαν μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἐκκλησία, ἔχοντας κοντά τους τὴ Ζηναΐδα νά τοὺς μιλά γιὰ τὸ Θεὸ καί γιὰ τὸν Ἅγιό Του Ἰωάννη. Ἐκεῖ, στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ στό Τέμπλο, ὑπενθυμίζοντας τὴ συνεχὴ παρουσία του, ὑπάρχει ἡ ἀπλὴ ξύλινη ποιμα-

ντική του ράβδος πού ἄφησε φεύγοντας γιὰ τὴν Ἀμερική ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ὑποσχόμενος ὅτι δέν θά τοὺς ἐγκαταλείψει ποτέ.

Ὅταν τελείωσε ἡ σεμνὴ τελετὴ κι ἀγκαλιάσαμε ὅλοι τὸ ξύλινο φέρετρο πού ἔκλεινε μέσα τὸ σῶμα τῆς ἀγαπημένης μας Ζηναΐδας, τὴν ἱκετεύσαμε καί

ἀπό ἐκεῖ πού εἶναι νά παρακαλεῖ τόν Ἅγιο Ἰωάννη γιά ὄσους ὑποφέρουν καί πονοῦν. Ἐκεῖνο τό ἥσυχο ἀπόγευμα στό Νεκροταφεῖο τοῦ Σαῖν Κλουντ ἔκλεισε μέ τήν ταφή τῆς ὀ κύκλος τῆς Ζηναΐδας Ζουλιέμ, τῆς ρωσίδας μετανάστριας πού βρέθηκε στό Παρίσι φεύγοντας ἀπό τόν τόπο τῆς, ἀλλά πού ἐκεῖ βρῆκε ἕναν Ἅγιο καί τόν διακόνησε πιστά καί ἀφοσιωμένα. Σέ ὄλη τῆς τήν

ζωή τόν ἔνοιωθε κοντά τῆς, ὅπως τῆς εἶχε ὑποσχεθεῖ ὅτι δέν θά τήν ἐγκαταλείψει. Γι' ἄλλη μιά φορά, ὅπως καί τότε πού τήν εἶχαμε πρωτοσυναντήσει πρῖν ἀπό τέσσερα χρόνια, σκεφθήκαμε πόσο παρήγορο εἶναι ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμα στήν ἐποχή μας ἀγίες μορφές κρυμμένες σάν τά πολύτιμα μαργαριτάρια μέσα στήν ἀφάνεια καί στήν ταπείνωση, ἀλλά ὑπάρχουν...

*Ἄς ἔχουμε τήν εὐχούλα τῆς...
Καλή Ἀνάσταση καί καλή ἀντάμωση
Ζηναΐδα μας...*

ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ ΣΤΟΝ ΙΕΡΟ ΝΑΟ

Ο Ίερός Ναός είναι ό τόπος και ό χώρος τής λατρείας του Θεού, τής προσφοράς και τής θυσίας. Έκει τελείται ή άναίμακτος θυσία και στον χώρο αυτό συναντάται ό πιστός μέ τόν Θεό κι ένώνεται μαζί Του τρώγοντας τήν σάρκα Του, πίνοντας τό Αίμα Του και γενόμενος έτσι ένα μαζί Του.

Κατ' άρχάς ως τόποι λατρείας εχρησιμοποιούντο ιδιωτικοί χώροι, σπίτια ή οί κατακόμβες. Όταν σταμάτησαν πλέον οί διωγμοί και ή Έκκλησία μας άνέπνευσε πλέον έλευθερο άέρα, βγήκε θριαμβευτικά άπό τίς Κατακόμβες και διαμόρφωσε δικούς της χώρους λατρείας. Άπό τότε και μέχρι σήμερα, έχουν χτιστεί χιλιάδες ιεροί ναοί σε όλα τά μήκη και τά πλάτη τής γής.

Τί είναι όμως ό Ναός μας και τί συμβολίζει;

Ό Ναός είναι ένα κομμάτι του Ουρανού, είναι μία εικόνα του ουρανού σε μικροκρυσνη. Ό,τι είναι ή Βασιλεία του Θεού, αυτό είναι σε μία μικρή άπεικόνιση ό Ναός πάνω στη γη. Και όσα γίνονται στον Ουρανό, αυτά γίνονται και μέσα στο Ναό μας.

Μέ τί σημείο καλεϊ ή Έκκλησία τούς πιστούς για προσευχή;

Όταν ό Μέγας και ίσαπόστολος Κωνσταντίνος χάρισε στην Έκκλησία τήν έλευθερία και τήν ειρήνη, μπόρεσε τότε ή Έκκλησία, μέ θάρρος νά χρησιμοποιήσει τίς

καμπάνες, οί όποίες ήχώντας καλούσαν τούς πιστούς στην προσευχή. Τόν καιρό των διωγμών, στίς συνάξεις και στίς προσευχές πήγαινε ένας άπό τούς Χριστιανούς και καλούσε τούς ύπολοίπους στο σπίτι ή στην Κατακόμβη όπου θά γινόταν ή λατρεία. Άργότερα, καλούσαν τούς μοναχούς μέ σάλπιγγες και σήμαντρα, τά όποια υπάρχουν άκόμα στα Μοναστήρια, ή άπό κελλί σε κελλί λέγοντας "Άλληλούϊα". Στίς ήμέρες μας, στίς ένορίες επεκράτησε νά ήχουν οί καμπάνες των Ίερών Ναών, καλώντας τούς πιστούς στίς Άκολουθίες και στη Θεία Λειτουργία. Στα μοναστήρια καλούν τούς μοναχούς άκόμη και μέ σήμαντρο και τάλαντο.

Τί συμβολίζουν τά σκαλιά που βρίσκονται στην είσοδο του Ίερού Ναού;

Συνήθως πριν άπό τήν κεντρική πόρτα του Ίερού Ναού υπάρχουν σκαλιά, άλλοτε πολλά και άλλοτε λίγα. Αυτά συμβολίζουν τήν κλίμακα (δηλαδή τά σκαλιά) των άρετών που πρέπει νά άνεβούμε για νά εγγίσουμε, νά γνωρίσουμε και νά έρωτευθούμε όσο γίνεται περισσότερο και μέ όση δύναμη ψυχής έχουμε, τό Νυμφίο Χριστό μας.

Τά μέρη του Ίερού Ναού.

Ό Ίερός Ναός είναι συνήθως χωρισμένος σε 4 μέρη, τόν Έξωνάρθηκα ή Πρόναο (ό όποιος συμβολίζει τόν χώρο που μās προετοιμάζει για νά εισέλθουμε στον Παράδεισο), τό Νάρθηκα, τόν Κυρίως Ναό (πού συμβολίζει τόν Παράδεισο) και τό Άγιο Βήμα ή Ίερό

(πού συμβολίζει τόν θρόνο τοῦ Θεοῦ). Αὐτή ἡ διάταξη ἔχει ὡς ἐπί τό πλεῖστον καταργηθεῖ καί συνήθως οἱ ἐκκλησίες τώρα κτίζονται μέ ἓνα Νάρθηκα, τόν Κυρίως Ναό καί τό Ἱερό. Τόν παλαιότερο χωρισμό αὐτό θά τόν βροῦμε στά περισσότερα Καθολικά τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀλλά καί σέ ἄλλα Μοναστήρια.

Τί συμβολίζει τό κερί;

Καθώς μπαίνουμε στόν Ἱερό Ναό, ὑπάρχει τό παγκάρι ἀπό τό ὁποῖο παίρνουμε τό κερί πού θά ἔπρεπε βέβαια νά εἶναι καθαρό μελισσοκέρι. Τό κερί καθώς τό ἀνάβουμε καί ἐκεῖνο λειώνει, συμβολίζει τόν πνευματικό μας ἀγῶνα, τήν λαχτάρα μας καί τήν ἀγάπη μας πρὸς τόν Θεό. Ὅπως λειώνει τό κερί, ἔτσι κι ἐμεῖς πρέπει νά λειώνουμε γιά τό Θεό μας.

Τί εἶναι οἱ εἰκόνες;

Μόλις ἀνάβουμε τό κερί μας, προσκυνοῦμε τήν εἰκόνα στό προσκυνητάρι τοῦ ἑορταζομένου Ἁγίου. Ἀποδίδουμε τιμὴ καί

ἀγάπη στό πρόσωπο πού εἰκονίζει καί ὄχι στό ξύλο, ὅσο πολυτίμη ἢ παλαιά κι ἂν εἶναι ἡ εἰκόνα. Ἡ τιμὴ, ἡ ἀγάπη καί ἡ προσκύνηση πηγαίνει στό εἰκονιζόμενο πρόσωπο (τοῦ Χριστοῦ μας, τῆς Παναγίας μας, τῶν Ἁγίων κλπ.).

Ὅπως οἱ φωτογραφίες τῶν προσφιλῶν μας προσώπων, μᾶς εἶναι ἀγαπητές καί πολυτίμες, ἐπειδὴ εἰκονίζουν τὰ ἀγαπημένα μας πρόσωπα, τό ἴδιο καί οἱ εἰκόνες, τίς φιλοῦμε καί τίς τιμοῦμε, φιλώντας καί τιμώντας τό πρόσωπο πού εἰκονίζουν.

Τά στασιδια.

Κατόπιν καθόμαστε στό στασιδί. Οἱ καρέκλες πού ὑπάρχουν στοὺς ναοὺς εἶναι νεωτερικισμός. Τό στασιδί εἶναι τό σωστό κάθισμα γιατί εἶναι συμβολικό. Τό ἓνα στασιδί εἶναι ἐνωμένο μέ τό διπλανό του, σύμβολο ὅτι οἱ χριστιανοὶ εἶναι γερά δεμένοι καί ἐνωμένοι ἀναμεταξύ τους, ὅπως τό σῶμα εἶναι ἐνωμένο μέ τὰ μέλη Του, ἔτσι καί ὁ Χριστός πού εἶναι ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἐνώνει ὄλους ἐμᾶς ὡς μέλη Του.

Οί άγιογραφίες.

Στό κέντρο τοῦ Ναοῦ ὑπάρχει ὁ τροῦλλος πού συμβολίζει τόν Οὐρανό καί στόν ὁποῖο άγιογραφοῦμε τόν Χριστό Παντοκράτορα, άφοῦ κέντρο τοῦ Παραδείσου εἶναι ὁ Χριστός. Γύρω Του άγιογραφοῦνται οἱ Ἄγγελιοι καί άμέσως πῶ κάτω οἱ προφήτες. Στή κόγχη τοῦ Ἱεροῦ άγιογραφεῖται ἡ Θεοτόκος. Τήν άγιογραφοῦμε στή μέση τοῦ Ναοῦ καί άμέσως μετά άγιογραφοῦμε τοὺς Ἁγίους, γιατί ἐκεῖνη ἔγινε ἡ γέφυρα Οὐρανοῦ καί γῆς, ἔνωσε τόν Θεό μέ τόν άνθρωπο. Πρῶτοι άνάμεσα στοὺς Ἁγίους εἶναι οἱ Ἄγιοι Ἀπόστολοι πού κήρυξαν τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό καί στοὺς 4 κεντρικούς κίονες (κολῶνες) πού κρατοῦν τόν τροῦλλο, άγιογραφοῦμε συνήθως τοὺς δύο κορυφαίους Ἀποστόλους Πέτρο καί Παῦλο καί στοὺς ἄλλους δύο Πατέρες πού ἔγιναν στῦλοι τῆς Ὁρθοδοξίας. Τοὺς άγιογραφοῦμε σέ χρυσό φόντο πού συμβολίζει τό φῶς τῆς άγιότητος καί τοῦ Παραδείσου άπ' ὅπου ἔρχονται.

Οί πολυέλαιοι.

Εἶναι γεμάτοι άπό κεριά καί στήν ἐποχή μας, ιδιαίτερα στίς ἐνορίες, άπό πολλά φῶτα. Συμβολίζουν τόν Χριστό τό πολύ ἔλεος πού ἔχει γιά ὅλους μας. Στά τυπικά, ιδιαίτερα τῶν Μοναστηριῶν, σέ κάποια συγκεκριμένα σημεῖα τῆς θείας λατρείας, τοὺς κινοῦν πανηγυρικά καί τό στεφάνι τοῦ πολυελαίου συμβολίζει τόν χορό τῶν Ἁγίων πού συνευφραίνονται καί συναγάλλονται μαζί μέ τοὺς στρατευομένους καί προσευχομένους ἐκεῖνη τήν ὥρα πιστοῦς.

Τό Ἅγιο Βῆμα ἢ Ἱερό.

Συμβολίζει ὅπως εἶπαμε τόν θρόνο τοῦ Θεοῦ. Εἶναι τά ἄδυτα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μέσα στό ὁποῖο μόνο οἱ κληρικοί μποροῦν νά εἰσερχονται. Στά γυναικεῖα Μοναστήρια μόνον οἱ ἐντεταλμένες μοναχές μποροῦν νά διακονοῦν στό Ἱερό. Συνήθως εἶναι ὑπερυψωμένο άπό τόν ὑπόλοιπο ναό, δείχνοντας τήν ὑψηλή λειτουργία τοῦ χώρου. Ἡ κεντρική Πύλη ὀνομά-

ζεται Ὁραία Πύλη καί οἱ δύο πλαϊνές Ἅγιες Θῦρες. Τό Τέμπλο χωρίζει τόν κυρίως Ναό άπό τό Ἱερό Βῆμα καί εἶναι άγιογραφημένο μέ τήν μορφή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στά δεξιά καί τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου στά ἄριστερά. Δίπλα στόν Χριστό άγιογραφεῖται ὁ Τίμιος Προδρόμος καί δίπλα στήν Παναγία ὁ τιμῶμενος στό Ναό Ἅγιος. Οἱ Ἅγιες Θῦρες εἶναι συνήθως άγιογραφημένες μέ τοὺς δύο Ἀρχαγγέλους Μιχαήλ καί Γαβριήλ.

Τά καντήλια

Στό τέμπλο κρέμονται τά καντήλια πού συμβολίζουν τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖο ἐνεργεῖ μέ τίς πρεσβείες καί τή μεσιτεία τοῦ εἰκονιζομένου Ἁγίου. Στό μέσον τοῦ Τέμπλου καί πάνω άπό τήν Ὁραία Πύλη, βρῖσκεται τό πολυκάνδηλο.

Ὁ ἐπισκοπικός θρόνος

Τό στασίδι τοῦ Ἀρχιερέως εἶναι ὁ ἐπισκοπικός θρόνος, ὁ ὁποῖος συμβολίζει τόν θρόνο τῆς Κρίσεως τοῦ Θεοῦ. Στήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ πού ὑπάρχει στόν θρόνο δέν ὑπάρχει καντήλι διότι ἡ κρίση κατά τήν Δευτέρα Παρουσία θά εἶναι χωρίς ἔλεος, ἄλλά μέ Δικαιοσύνη. Ἀπό τόν θρόνο του ὁ Ἐπίσκοπος ἐπισκοπεῖ τό ἐκκλησίασμα, κατηχεῖ μέ τό λόγο του καί εὐλογεῖ τοὺς πιστοῦς.

Ὁ ἄμβωνας

Ὁ ἄμβωνας ὀνομάστηκε ἔτσι άπό τό ρῆμα “ἀναβαίνω” καί εἶναι τό σημεῖο άπό ὅπου διαβάζει ὁ Ἱερέας ἢ ὁ Διάκονος τό Ἱερό Εὐαγγέλιο τῆς ἡμέρας. Συμβολίζει τόν κυλισθέντα λίθο άπό τό μνημεῖο τοῦ Κυρίου μας καί βρῖσκεται ψηλά, διότι τό Εὐαγγέλιο εἶναι ὁ φάρος πού ὀδηγεῖ τήν ζωῆ ὄλων μας. Ἀρχικά ὑπῆρχε στό μέσον τοῦ Ναοῦ, ἄλλά στήν ἐποχή μας βρῖσκεται στόν ἄριστερό τοῖχο τοῦ Ναοῦ. Ἀπό ἐκεῖ πολλές φορές γίνεται καί τό κήρυγμα πρὸς τοὺς πιστοῦς.

Ὁ Ἅγιος ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΥΚΟΥΖΕΛΗΣ

& Περί τῆς Θαυματουργοῦ εἰκόνος
τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου
τῆς λεγομένης Κουκουζέλισσας,
εὑρισκομένης ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ
τῆς Μεγίστης Λαύρας
τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ο Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐπονομαζόμενος Κουκουζέλης γεννήθηκε τὸν 12ο αἰῶνα στὸ Δυρράχιο. Ἐμεινε ὄρφανὸς ἀπὸ πατέρα ἐνῶ ἦταν ἀκόμη μωρὸ καὶ ζοῦσε μὲ τὴν εὐσεβῆ μητέρα του σὲ μεγάλη φτώχεια τρώγοντας συνήθως κουριά καὶ μπιζέλια, τὰ ὁποῖα μὲ νηπιακὴ ἀφέλεια ἀποκαλοῦσε “κουριά καὶ ζέλια” καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔλαβε τὴν προσωνυμία Κουκουζέλης. Ὄταν ἦρθε στὴν Κωνσταντινούπολη γράφτηκε στὴν Αὐτοκρατορικὴ Σχολή καὶ χάρις στὴν ὠραιότατη φωνή του ἀπέσπασε τὴν εὐνοια τοῦ Αὐτοκράτορος Κομνηνοῦ. Δέν πέρασε πολὺς καιρὸς κι ἔγινε ὁ πρῶτος μουσικὸς στὸ παλάτι. Παρόλα ὅμως τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου ἢ καρδιά του ἦταν δοσμένη μὲ θεῖο ἔρωτα μόνο στὸν Χριστὸ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποστρεφόμενος κάθε τι τοῦ μάταιου ἐπίγειου βίου. Ἐμαθε δὲ ὅτι ὁ Αὐτοκράτορας ἤθελε νὰ τὸν παντρεύει καὶ γι’ αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ φύγει ἀπὸ τὴν Βασιλεύουσα. Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ἦλθε ἀπὸ τὸ Ἅγιο Ὄρος ὁ Ἡγούμενος τῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ ὁ Ἰωάννης σχετίστηκε μὲ τὸν Γέροντα αὐτὸν ἀποκαλύπτοντάς του

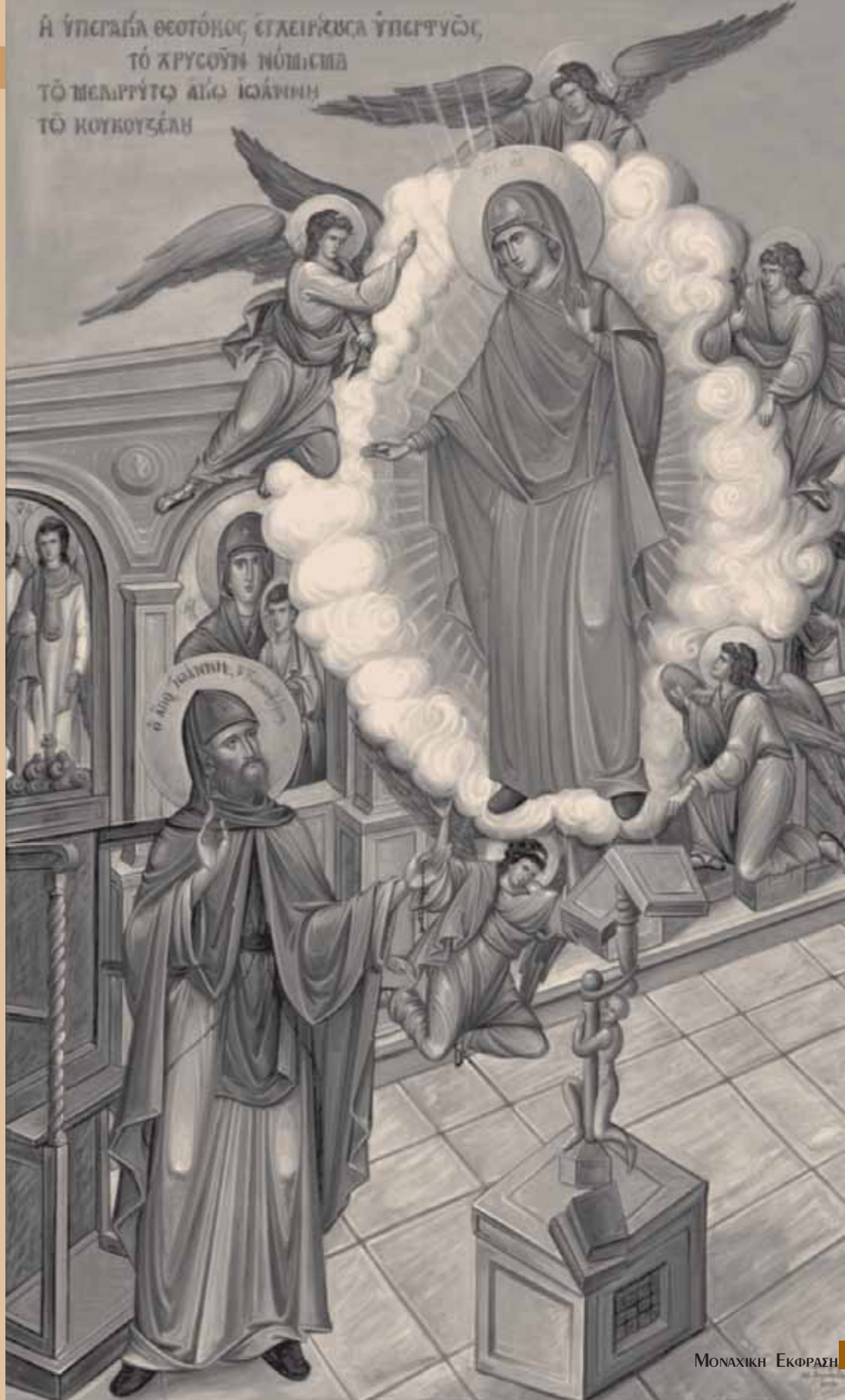

τούς λογισμούς του. Φοβούμενος τήν πίεση του Αυτοκράτορα εξαφανίστηκε και κρυφά πλέον, σαν ένας άγνωστος, ήλθε στο Άγιο Όρος, στάθηκε μπροστά στις πύλες της Μεγίστης Λαύρας και παρακαλούσε θεομά τον θυρωρό να τον δεχθούν ως μοναχό. Άνέλαβε ως διακονία να βόσκει τά ζώα της Μονής κι έτσι με αυτό τό διακονήμα εξασφάλισε και τήν ποθητή του ήσυχία, αλλά και τήν τήρηση της άνωσιμίας του. Άφου ό θεϊός πόθος του νά ζήσει μόνος μόνω τῷ Θεῷ είχε πραγματοποιηθεϊ, έψαλλε με τέτοια κατάνυξη και με τέτοια πνευματική γλυκύτητα, ὡστε ακόμα και αυτά τά ἄλογα ζῶα καθιλώνονταν ακούγοντάς τον, αδιαφορώντας ακόμη και για τήν τροφή τους, με αποτέλεσμα τό κοπάδι νά έχει αισθητά αδυνατίσει. Μιά ήμέρα ένας ερημίτης άκουσε τόν μελίρροτο Ίωάννη νά ψάλλει και βλέποντας τό ξεαίσιο θέαμα νά τόν ακούνε τά ἄλογα ζῶα με τέτοια προσήλωση έτρεξε στον ήγούμενο και του άνήγγειλε τό θαυμαστό γεγονός. Τότε ακούσια ό άριστος μουσικός Ίωάννης φανερώθηκε στον ήγούμενό του, ό όποιος, μόλις και μετά βίας μπορούσε νά διακρίνει τά μάτια του μεγάλου ψαλμωδοῦ πού από τήν εγκράτεια και τή νηστεία είχαν χωθεϊ βαθειά στις κόγχες τους. Από τότε ό Ίωάννης ήσύχαζε σ' ένα κελλί επ' ὄνόματι τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων τίς ἔξι ήμέρες τῆς εβδομάδος και τίς Κυριακές και έορτές ερχόταν στο Καθολικό κι έψαλε στο δεξί χορό. Τό Σάββατο δέ του Ἀκαθίστου Ὑμνου, άφου έψαλε τούς ὕμνους τῆς εορτῆς, κάθισε κατά τή διάρκεια τῆς άγρυπνίας στο στασίδι πού βρισκόταν απέναντι από τήν εικόνα τῆς Θεοτόκου, ένώπιον τῆς ὁποίας διαβά-

στηκαν και οί Οἴκοι τῶν Χαιρετισμῶν. Καθώς προχώρησε ή άγρυπνία, ακούει φωνή πού του εἶπε: “Χαῖρε Ίωάννη!” και με τή φωνή βλέπει μπροστά του τήν Θεοτόκο νά ακτινοβολεϊ με οὐράνιο φῶς! “Ψάλλε μου” έξακολούθησε ή Θεοτόκος “κι εγώ δέν θά σε εγκαταλείψω”. Και με τόν λόγο αυτό του έδωσε ένα χρυσό νόμισμα κι έγινε άφαντη. Ό Ίωάννης σκιζώντας από άμετρη χαρά κι αγαλλίαση, έκλινε τά γόνατα, προσκύνησε τήν Θεοτόκο, εὐχαρίστησε κι έδόξασε τήν οὐράνιον Ἄνασσα για τήν ἄρρητη χάρη τῆς πρὸς αυτόν, για τήν εὐδοκία και τό έλεός τῆς. Κατόπιν κρέμασε τό νόμισμα στην Εικόνα τῆς Θεοτόκου, ή ὁποία τελούσε έξαίσια θαύματα. Έκτοτε λοιπόν ό Ίωάννης ακόμα πύό πρόθυμα εκτελούσε τό έργο του, ψάλλοντας εὐλαβικά και με κατάνυξη τόσο πολύ και για τόσο ἀτελείωτες ὥρες, ὡστε τά πόδια του σάπισαν και κατέτρωγαν τίς σάρκες του τά σκουλήκια από τήν πολύωρη ὀρθοστασία του, τόσο στις κατ' ἰδίαν, όσο και στις κοινές άγρυπνίες τῆς Μονῆς. Πάλι όμως του φανερώθηκε ή Θεοτόκος και του εἶπε: “Από τώρα νά εἶσαι ὑγιής” και παρευθύς έγινε ὑγιής και ὄλες οί πληγές του εκλείσαν κι εξαφανίστηκαν. Από τότε έζησε ακόμα με πύό αυστηρή και μεγαλύτερη άσκησι και αξιώθηκε νά δεϊ και νά γνωρίσει τήν ὥρα τῆς τελευτῆς του. Άφου παρακάλεσε λοιπόν τόν ήγούμενο νά τόν ένταφιάσουν στο παρεκκλήσιο τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων, προσευχόμενος απήλθε πρὸς τόν Κύριο, τόν Ὅποιον σε ὄλη του τήν ζωή αγάπησε και δοξολόγησε με τήν μελίρροτη φωνή του για νά Τόν δοξολογεϊ εις τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων, ἀμήν.

➔
Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος δίνει τό χρυσό νόμισμα στον Ἅγιο Ίωάννη τόν Κοκκουζέλη.
Φορητή εικόνα Παρεκκλησίου Ἱ.Ν. Ἀπ. Παύλου Πατρῶν, διά χειρῶν ἀδελφῶν Δημητρελλου

Ἡ ὑπεράγια θεοτόκος ἐγλειρίζουσα ὑπερυῶς,
τὸ χρυσοῦν νόμισμα
τὸ μελιρρῖτῳ αἰῶ ἰωάννῃ
τὸ κοῦκουζέαν

Μιά μεγάλη όσιακή
μορφή πού έζησε στις
ήμέρες μας και ή άγία
βιοτή του συγκλόνησε
καί έξακολουθεϊ νά
συγκλονίζει τίς άνθρώ-
πινες ψυχές...

Ό μακαριστός
Γέροντας π.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΤΣΑΛΙΚΗΣ

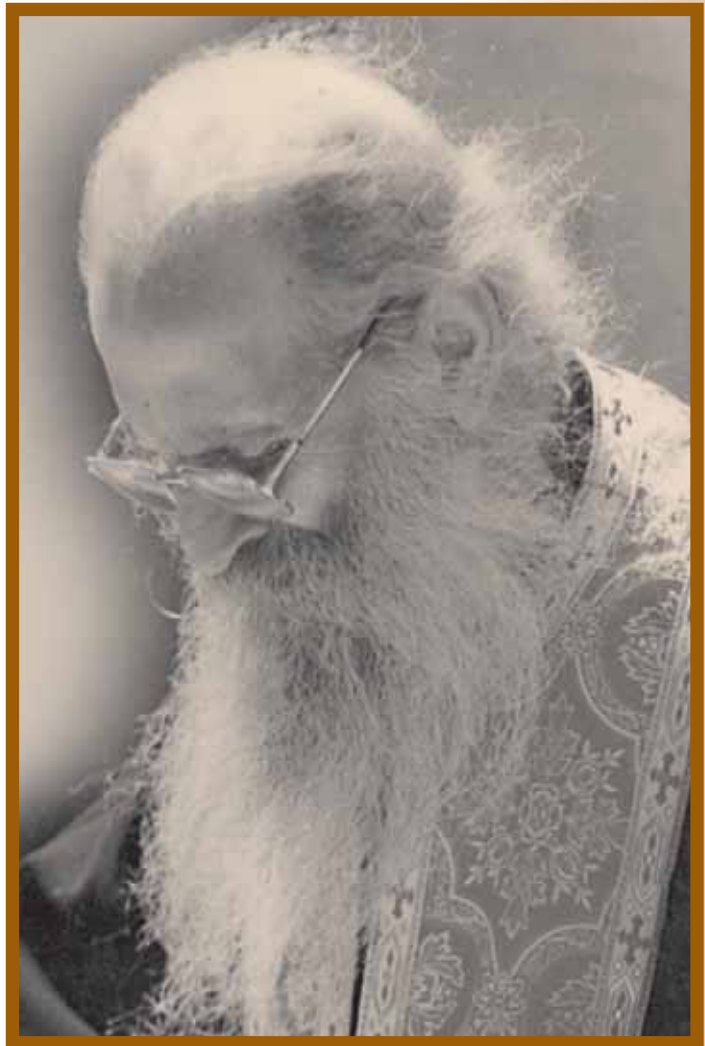
Ο μακαριστός γέροντας π. Ίακωβος Τσαλίκης γεννήθηκε στις 5 Νοεμβρίου το 1920 στο Λίβισι της Μ. Ασίας.

Τά παιδικά του χρόνια ήταν πολύ δύσκολα, καθώς στην περιοχή, ως γνωστό, κυριαρχούσαν οι Τουρκοί. Όταν ήταν δύο ετών δόθηκε διαταγή όλοι οι Λιβισιανοί να φύγουν από την περιοχή. Περίπου 2.000 γυναίκοπαιδα και γέροι (μιά και όλοι οι άντρες είχαν οδηγηθεί αιχμάλωτοι σε καταναγκαστικά έργα -μαζί και ο πατέρας του μακαριστού γέροντος Ίακώβου, Σταύρος) κίνησαν στή θλιβερή πομπή. Μάτια φοβισμένα, πόδια να τρεκλίζουνε, καρδιά σκοτεινή χωρίς ελπίδα. Τό μικρό Ίακώβο κρατούσε στην αγκαλιά ή μητέρα του. Τά αδέρφια του, Γιώργος και Τασούλα, ήταν μόλις τεσσάρων ετών και σαράντα ημερών. Δίχως τά παραμικρά οικονομικά εφόδια, αφού και τά λιγοστά πράγματα πού μπόρεσαν νά πάρουν, τούς τά άρπαξαν οι Τουρκοί, ξεκίνησαν ένα βασανιστικό ταξίδι πού κράτησε μιά εβδομάδα και πλέον. Έφτασαν τελικά στην Ίτέα. Αρχηγός της οικογένειας ήταν τώρα ή γιαγιά του Ίακώβου, ή κυρά-Δέσποινα. Γυναίκα μέ φλογισμένη πίστη, άστείρευτη ύπομονή και δυναμικότητα. Από αυτήν πήρε τό λαμπρό παράδειγμα και διδάχθηκε

τήν αγάπη στό Θεό και τούς ανθρώπους ό Ίακώβος. Τελιώνοντας τό 1925 μετέφεραν τούς Λιβισιανούς πρόσφυγες σέ μιά τοποθεσία της Βόρειας Εύβοιας, στό χωριό Φαράκλα.

Ό μικρός Ίακώβος, ήταν πιά έπτά ετών και τά πέντε τά είχε ζήσει σέ πανάθλιες συνθήκες. Από τά έξι του τό Ίακωβάκι, χωρίς νά ξέρει γράμματα, είχε μάθει απ' έξω τά της Θ. Λειτουργίας. Σιγώφελνε μέ τόση σοβαρότητα και αυστηρότητα, πού οι γύρω του σάστιζαν. Τίς ανάγκες του σχολείου στή Φαράκλα εξυπηρετούσε τό έκκλησάκι της Άγ. Παρασκευής.

Ό Ίακώβος έπαιρνε πολύ τά γράμματα, ήταν άριστος μαθητής όχι μόνο για τίς επιδόσεις του, αλλά και για τή συμπεριφορά του. Ένα πάμφτωχο παιδάκι, έξι-έπτά χρόνων, τούς περισσότερους μήνες ξυπόλυτο, μέ τριμμένα ρούχα, όμως πάντα καθαρά, αδύνατο άπελπιστικά, ξεχωρίζει άβίαστα. Ψηλόλιγνο, σοβαρό, τό κεφαλάκι

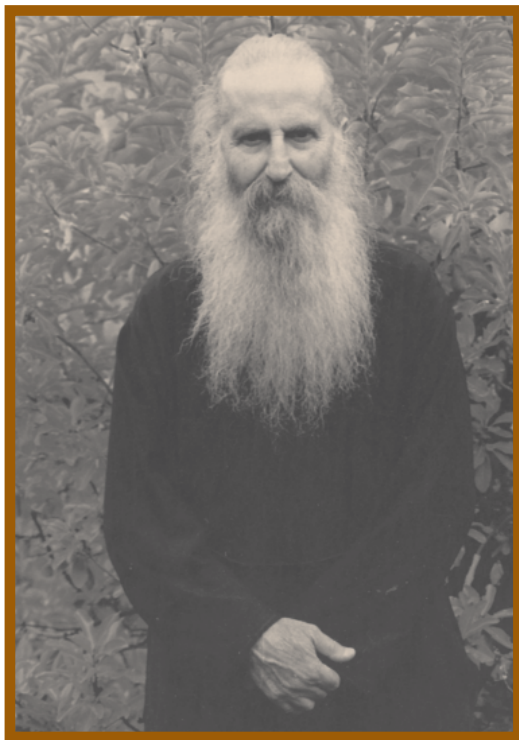

στηκε ολοζώντανη η Άγία Παρασκευή, άκριβώς όπως ήταν στην εικόνα. Τό παιδί τρώμαξε και έφυγε. Ξαναπήγε άλλη μέρα και τοῦ εμφανίστηκε πάλι. Έφυγε τρέχοντας μά ή Άγία τοῦ μίλησε γλικά και τό καθυσήχασε λέγοντάς του ποιά είναι. Τό Ίακωβάκι έκατσε δειλά-δειλά κοντά της και τήν άκουγε. Οί εμφανίσεις της Άγίας συνεχίστηκαν, ώσπου τό Ίακωβάκι συνήθισε. Καθόταν δίπλα-δίπλα και μιλάγανε... τέτοια οικειότητα και άφελή παρρησία ο μικρός! Συχνά βοηθοῦσε στοῦ ιερό τόν π. Δημήτριο μέ φόβο Θεοῦ και επιμέλεια. Έκει στην Άγία Τράπεζα, πολλές φορές άντελήφθηκε και είδε άγγελους και άκουσε ψαλμοδίες. Μέ όλα αυτά τό Ίακωβάκι έγινε από έννεα ετών σιγά-σιγά ή καταφυγή τών άπλοϊκῶν και φτωχῶν άνθρώπων. Άρρώσταιναν τά ζωα; φωνάζανε τόν Ίάκωβο νά τά διαβάσει και γίνονταν καλά. Στά παιδάκια και πάλι τό ίδιο.

Τό 1933 ο Ίάκωβος τελείωσε τό Δημοτικό. Για Γυμνάσιο οὔτε λόγος. Η φτώχεια και ή άνεχεια δέν επέτρεπαν τέτοια σκέψη. Έτσι έμεινε και δούλενε στα χωράφια τους και για μεροκάματο σε ξένα χωράφια. Όσο όμως κουβάλαγε

του πάντα ψηλά, μετωπάκι καθαρό, φωτεινό. Άργότερα, σχεδόν από τά δέκα του χρόνια, πολλοί θά τόν φωνάζουν “πάτερ Ίάκωβε”. Άργά τό απόγευμα κάθε μέρα μετά τό σχολείο πήγαινε και άναβε τά καντηλάκια στοῦ εκκλησάκι της Αγ. Παρασκευής (τό σχολείο του). Πήγαινε μόνο του και τοῦ άρεσε νά μένει μέχρι τό νύχτωμα.

Ένα απόγευμα όμως, θά ΐταν τότε οκτώ-έννεα ετών, εκεί πού προσευχότανε τοῦ εμφανί-

Ὁ μακαριστός Γέροντας Ἰάκωβος μέ τόν Ἅγιό του Δαβίδ
ἔξω ἀπό τό Καθολικό τῆς Μονῆς.

πέτρες, προσευχόταν. Ἔλεγε παρακλήσεις καί ψιθύριζε τροπάρια. Τή νύχτα ἔκανε πολλές μετάνοιες, διάβαζε μέ τό λυχνάρι ἢ τό φεγγάρι καί ὄρες ὀλόκληρες ἔμενε γονατιστός, κάτι πού τό εἶχε μέχρι τήν κοίμησή του. Κάποτε ἀρρώστησε πολύ βαριά. Μέ τή λίγη ἰατρική περίθαλψη ἦταν βέβαιο πώς θά πέθαινε. Ἐνα ἀπόγευμα ὁμως, τοῦ ἔμφανίστηκε ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος. Εἶδε ζωντανό τό χέρι του μέ τό ἐπιμάνικο νά τόν σταυρώνει στό στήθος. Ὁ Ἰάκωβος, συνῆλθε ἀμέσως! Ὅλοι στό χωριό τόν εἶχαν γιά ἱερό πρόσωπο κι ἄς ἦταν μόλις δεκαεννιά-εἴκοσι ἐτῶν. Στήν κατοχή τά βάσανα τῶν φτωχῶν προσφύγων ἔγιναν ἀκόμη μεγαλύτερα. Ὁ Ἰάκωβος ὁμως, ὄρθιος! Στίς ἦδη ὑπάρχουσες συμφορές προστέθηκε κι ἐκεῖνη τοῦ θανάτου τῆς μητέρας του. Ἡ λύπη του ἦταν ἀφόρητα μεγάλη. Ἀπό τότε ἀνέλαβε τήν προστασία τῆς μικρῆς του ἀδελφῆς καί ἔμεινε νά τή φροντίζει. Ἐνῶ δηλαδή σκό-

πευε νά γίνει μοναχός νωρίτερα, καθυστεροῦσε γιά νά τήν παντρεύει πρῶτα. Ἔργαζόταν καί προσευχόταν ἀκατάπαυστα!

Ὁ στρατός στήν ἡλικία τῶν εἰκοσιεπτά ἐτῶν τόν βρῆκε ἔξαντλημένο. Ὁ πρῶτος μῆνας, ἦταν ὁ πῖο δύσκολος. Οἱ γλευσασμοί καί τά εἰρωνικά σχόλια τῶν ὑπολοίπων στό θάλαμο δέν ἔλειψαν οὔτε μία μέρα. Ἀργότερα ὁμως ἄλλαξαν κάπως τά πράγματα. Ὁ πρῶτος φαντάρος πού ἀρρώστησε εἶχε δίπλα του τόν Ἰάκωβο, νά τοῦ δώσει νερό, νά τοῦ πάει μιά ἀσπιρίνη. Καί μέσα στό δύσκολο αὐτό κλίμα ἀγωνιζόταν νά τηρεῖ τή νηστεία καί τήν προσευχή. Μέ τόν καιρό θά ἔλεγε κανεῖς, ὅτι ἄρχισαν νά τόν συμπαθοῦν. Μετά τό θάνατο καί τοῦ πατέρα του, ἔπεσε μέ τά μοῦτρα στή δουλειά. Ὅπου εὗρισκε.

Τό 1951, σέ ἡλικία τριαταενός ἐτῶν, ἔβαλε πλώρη γιά τό μοναστήρι τοῦ ὁσίου Δαβίδ τοῦ γέροντος στήν Εὐβοία, μιά καί ἡ ἀδελφή του εἶχε πιά παντρευτεῖ. Μέ πολύ κόπο λόγω καί τῆς πεζοπορίας κατόρθωσε νά φτάσει στό μοναστήρι. Τόν ἔπιασε ἀπελπισία καί παράπονο. Παντοῦ ἐγκατάλειψη καί ἀδιαφορία. Οἱ τσοπάνηδες διαφεντεύανε τό χωριό μέσα καί ἔξω. Τρεῖς μοναχοί πού ζοῦσαν ἐκεῖ, φαίνονταν παραδομένοι στόν ἄθλιο

‘Ο Γέροντας Ίάκωβος, φορώντας τό πετραχήλι του ‘Οσίου Δαβίδ κρατάει τό θυμιατό και τή ράβδο του ‘Οσίου (1976)

κατήφορο τής Μονής. ‘Ολοι τόν κακοπήσαν και του κακοφέρθηκαν. Του μιλούσαν άσχημα, τόν περιφρονοῦσαν, δέν του έδιναν φαγητό. Προσευχήθηκε ώρες άτέλειωτες και πήρε τήν άπόφαση νά μείνει εκεί κι άς είναι κόλαση τό μοναστήρι! Τόν έβαλαν σ’ ένα κελί έρείπιο. ‘Ο μοναχός Άνθιμος και οι τσοπάνηδες του άνοιξαν φρικτό πόλεμο. Τόν έβριζαν, τόν περιγελοῦσαν, επιχείρησαν άκόμη και νά τόν σκοτώσουν. ‘Όταν ό ηγούμενος τής Μονής άναγνωρίζοντας τήν άρετή του τόν έκλειρε μοναχό και τόν έκανε οικονόμο τής Μονής, ό πόλεμος εναντίον του έγινε άκόμη μεγαλύτερος. Κι όσο οι άλλοι τόν βρίζανε, τόσο ευγενικότερα, τόσο ταπεινότερα φερόταν εκείνος.

Στίς 18 Δεκεμβρίου χειροτονήθηκε διάκονος και τήν έπομένη ιερέας. Οι άσκητικοί του άγώνες στο μοναστήρι, ήταν ύπέρομετροι. ‘Υπερβολική εργασία, άφου κανείς δέν τόν βοηθούσε, έλάχιστη τροφή και ύπνος, άνυπόφορη παγωνιά, καθώς δέν είχε παρά μόνο κάτι φτωχά, ελαφριά ρούχα κι έτσι όλο αρρώσταινε. Φθινόπωρο ή άνοιξη, δέν είχε όμπρέλλα, κόστιζε πολλά γι’ αυτόν. Δεύτερο ράσο...ούτε συζήτηση. Παρ’ όλα αυτά όπως έλεγε “ή καρδιά του ήταν περιβόλι” και ήταν πάντα χαρούμενος.

‘Ενας βαθύς πόνος τόν πλημυρίζε: νά άσκητέψει στο Άσκητήριο του όσίου Δαβίδ. Ξεκίνησε λοιπόν ένα άπόγευμα μετά τόν έσπερινό, όπως συνήθιζε, νά πάει στον γνώριμο τόπο του. ‘Ηταν όμως βαθιά νύχτα χωρίς φεγγάρι και ήταν δύσκολο νά βρει τό μονοπάτι. Χάθηκε. Μπλέχτηκε σε κάτι βάτα, χτύπησε και χάθηκε στή χαράδρα. - “Θεέ μου, φώτισέ μου τό δρόμο νά φτάσω στο άσκητήριο”, είπε.

Συνήθιζε νά λέει γι’ αυτές του τίς νυχτερινές περιπέτειες: - “Και ό καλός Θεός άκουσε τό αίτημά μου. Άπό τά πολλά άστρα του ουρανού, μου έδωσε κι έμένα ένα. Αυτό πήγαινε μπροστά και μου ‘φεγγε στο δρόμο. ‘Ετσι έφθανα στο άσκητήριο. Και πάλι ό άστéρας μου φέγγει μέχρι τήν πόρτα τής Μονής. Οι πατέρες κοιμόνταν και δέν καταλάβαιναν τίποτα”. Πρίν μπει στο άσκητήριο, έπειδή φοβόταν νά ναι μόνος ζήτησε άλλη μιά χάρη από τόν όσιο Δαβίδ: -‘Άγιε Δαβίδ, άν θές, νά έρθεις κι εσύ νά προσευχηθείς μαζί μου, αλλά νά έρθεις μέ γνωστό πρόσωπο γιά νά μή

Ἡ εἴσοδος τοῦ Ἀσκητηρίου τοῦ ὀσίου Δαβίδ. Ἐδῶ ἔζησε ὁ γέροντας Ἰάκωβος πανίερες θεοπτικές ἐμπειρίες.

φορηθῶ!- Καί μπαίνοντας, νιώθει δίπλα του τόν ἡγούμενο Νικόδημο. Γονάτισανε, διαβάσανε παρακλήσεις, ὄλο τό ψαλτήρι καί ἔκαναν μετάνοιες. Γυρνώντας στή Μονή, ἔριχνε λίγο νερό στό πρόσωπό του καί χτύπαγε τήν καμπάνα. Μετά ἄρχιζε τίς δουλειές. Δέν προλάβαινε νά ἔσκουραστεῖ καθόλου.

Κάποτε στό ἀσκητήριο, καθώς προσευχόταν ἐφανίστηκαν χίλιοι σκορπιοί. Ἐκεῖνος ἔλεγε τήν εὐχή καί ἔνωθε ἐσωτερική ἀγαλλίαση. Ὁ διάβολος ὁμως προσπάθησε νά τόν ἐμποδίσει

ἀπό τήν ἀγιαστική προσευχή. Ἡ σπηλιά γέμισε σκορπιούς, χιλιάδες, ἀμέτρητοι. Τρόμαξε γιά λίγο ὁμως κατανοώντας τήν παγίδα τοῦ διαβόλου διέταξε:-Μέχρι ἐδῶ, ἐκεῖ θά σταθεῖτε. Καί πήρε μιὰ πέτρα, μέ τήν ὁποία χάραξε ἕνα κύκλο γύρω του, στόν ὁποῖο δέν ἔπρεπε νά μποῦν οἱ σκορπιοί. Συνέχισε ἄφοβα τήν προσευχή του καί κανένας σκορπιός δέν πέρασε ὄλη τήν νύχτα τόν κύκλο! Ὁ μακαριστός π. Ἰάκωβος εἶχε μιὰ μοναδική, εὐλογημένη οἰκειότητα μέ τόν ὄσιο Δαβίδ. Χαρακτηριστικό εἶναι μεταξύ ἄλλων καί τό ἐξῆς περιστατικό: Κάποτε ἡ πατρίδα του, οἱ Λιβανάτες, ὑπέφερε ἀπό ἀνομβρία. Ὁ π. Ἰάκωβος πού εἶχε πάει νά τήν ἐπισκεφθεῖ γιά νά φέρει στούς κατοίκους τήν κἀρα τοῦ Ὁσίου, ἀκούγοντας τούς ἀνθρώπους νά μιλοῦν γιά τή συμφορά, ἔκατσε στήν ἄκρη τῆς βάρκας καί εἶπε στόν Ὁσιο: -Γέρο, ἦρθαν οἱ χωριανοί σου γιά τήν ἀνομβρία. Σέ παρακαλῶ τώρα πού θά πᾶμε νά μπουμπουνίσεις. Πρόσεξε μὴ μέ ντροπιᾶσεις. Θά ρεζιλευτεῖς κι ἐσύ κι ἐγώ! Βγήκανε στή στεριά κι ἄρχισε ἀμέσως νά μπουμπουνίζει.

Τριάντα χρόνια μετά ἔλεγε:

-Ἐγώ ἀδελφέ μου, τά λέω στό αὐτί τοῦ ἀγίου κι αὐτός ἀνοίγει γραμ-

“Ο Γέροντας Ίακωβος, στην Ἀκολουθία τῆς Μεγάλης Πέμπτης καί τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς.

μή μέ τό Χριστό μας! Ὁ μακαριστός π. Ίακωβος ἀξιώθηκε νά λάβει μεγάλο μισθό τῶν καμάτων του, ἦδη ἀπό τήν ἐπίγεια ζωή του. Ἐλεγε κάποτε: “-Ἄχ, πάτερ μου, νά βλέπατε τί γίνεται τήν ὥρα τοῦ Χερουβικοῦ, θά φεύγατε ὅλοι... Ἄοράτως ἀνεβοκατεβαίνουν ἄγγελοι καί πολλές φορές

αἰσθάνομαι τίς φτεροῦγες τους νά χτυποῦν στούς ὄμους μου!” Ὁ μακαριστός γέροντας συλλειτουργοῦσε μέ τούς ἁγίους καί τούς ἄγγέλους! Τό μεγαλύτερο καί θαυμασιότερο θαῦμα πού τοῦ πρόσφερε ὁ Θεός, τό ἀναφέρει ὁ ἴδιος σ’ ἓνα σημείωμά του: -Στίς 22 Νοεμβρίου, ἡμέρα Σάββατο, πρωΐ, στήν Ἁγία Προσκομιδή, τήν ὥρα πού θά κάλυπτα τά Ἅγια Δῶρα, εἶδα ἓνα κομμάτι αἶμα στεγνό, τό ἄγγιξα καί στό δάκτυλό μου ἐπάνω ἔμεινε τό αἶμα. Φώναξα ἓναν ἀδελφό καί τοῦ εἶπα τί εἶδα, ἀλλά ἐκεῖνος εἶπε πῶς ἐμεῖς πάτερ δέ βλέπουμε. -Κύριε ἐλέησον εἶπα τρεῖς φορές! Ὁ π. Ίακωβος εἶχε ἀξιωθεῖ ἀκόμη καί τοῦ προορατικοῦ χαρίσματος, ἀλλά τό ἔκρυβε γιά νά μή δοξάζεται. Διάβαζε ἀκόμα καί τούς μύχιους λογισμούς καί ἐτυχε σέ πολλούς νά πει: -Αὐτό πού σκέπτεσαι νά τό κάνεις.

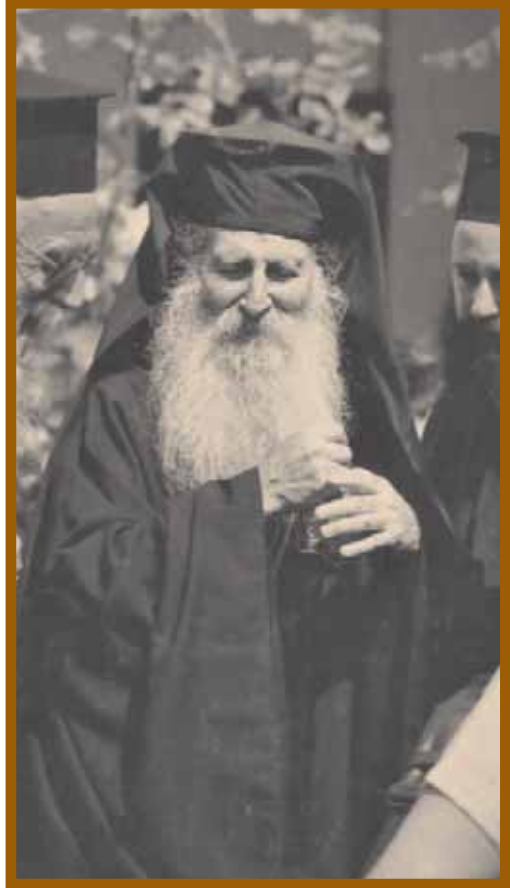
Ἡ ὑγεία του χειροτέρευε ὀλοένα καί περισσότερο. Ἐντούτοις, δέν ἔπαψε νά δέχεται πλῆθος ἀνθρώπων πού ἔρχονταν γιά νά πάρουν τήν εἰχή του. Προσευχόταν γιά ἄλλους καί θεραπεύονταν. Οἱ συνεργάτες του ὁμως Ἅγιοι, Δαβίδ καί Ἰωάννης δέν συνέτρεχαν στίς δικές του ἀρρώστιες. Τά ἤξερε αὐτά καλά. Θά ἴμενε ὅπως ὁ

Ἀπόστολος Παῦλος μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ. Οἱ κρίσεις μέ σφιξίματα καί ἐφιδρώσεις ἦταν ἀνυπόφορες. Τόν ρωτοῦσες ὁμως: “Τί κάνεις γέροντα” καί καμμιά φορά ἀπαντοῦσε “-Ἔχω ἕνα σφιξιμο στό στήθος καί μέ πιάνουν ἰδρώτες... Ἀλλά δέ βαριέσαι, ὁ ἕνας ἀπ’ αὐτό, ὁ ἄλλος ἀπό τήν ἄλλη, ὅλοι θά φύγουμε μιά μέρα καί θά πάμε στούς οὐρανοῦς, ἐνώπιον τοῦ δικαίου Κριτοῦ. Τό ἄσχημο γιά μένα εἶναι ὅτι δέν ἔχω κάνει τίποτα γιά τόν Κύριο καί τί λόγο θά δώσω στό Θεό;”

Ὁ π. Ἰάκωβος, ζοῦσε τόν Παράδεισο ἤδη ἀπό ἐδῶ στή γῆ! Ἔλεγε στόν ὄσιο Δαβίδ, “ἔλα” καί ἐκεῖνος ἔσπευδε! Τί ἄλλο μεγαλύτερο νά ζητοῦσε; Ποιά μεγαλύτερη παρηγοριά στούς φρικτούς πόνους τῶν ἀσθενειῶν του; Ὅσο πλησίαζε τό τέλος του, ἐνῶ ἰκέτευε γιά τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἔλεγε ὅτι δέν ἔχω κάνει τίποτα γιά τό Χριστό, ἀρηνόταν καμμιά φορά καί ἔλεγε: -Πάτερ μου, μέ νομίζουν γιά τρελό, χαζό... ἅμα πεθάνω θά δοῦνε ποιός εἶναι ὁ Ἰάκωβος... Δέν τά λέω αὐτά ἀπό ἐγωϊσμό, ἀλλά πρός δόξαν Θεοῦ!

Νύχτα τῆς 20ῆς Νοεμβρίου-πρωΐ τῆς 21ῆς. Ἦρθε ἡ ὥρα νά τελειώσει τό μαρτύριο τῆς ζωῆς αὐτῆς. Ἀγρύπνησε τό τελευταῖο βράδυ. Λειτουργοῦσε τήν ἐπομένη γιά τά Εἰσόδια τῆς Παναγίας καί λίγο μετά τό μεσημέρι ἄφησε σάν πουλάκι τήν ψυχή του, τήν ἐξαγνισμένη ἀπό τό καμίνι τῆς

ἀσκησις καί τῆς γεμάτης ταπεινώσις ἀγάπης. Τήν ἡμέρα τῆς κηδείας, ἀλλά καί τήν ἐπομένη, τό πρόσωπο τοῦ γέροντα εἶχε μιά ἰλαρότητα καί φωτεινότητα. Ἦγινε πιό ζωντανός ἀπό ζωντανός. Δέν ἔπαθε ἀκαμψία, οὔτε πάγωσε. Καταλύθηκε ὁ φυσικός νόμος. Ὁ κόσμος πού ἔφθασε στό μοναστήρι ἦταν ἀμέτρητος. Ὁ ἐπίσκοπος ζήτησε νά ὑψώσουν τό φέρετρο γιά νά τό δεῖ ὁ κόσμος. **Καί μόλις φάνηκε τό ἱερό λείψανο, μιά συγκλονιστική κραυγή ἀκούστηκε. “Ἅγιος, ἅγιος... εἶσαι ΑΓΙΟΣ”!**

Οἱ φωτογραφίες πού δημοσιεύονται εἶναι ἀπό τό βιβλίον “Ἐνας ἅγιος Γέροντας, ὁ μακαριστός π. ΙΑΚΩΒΟΣ”, Ἔκδ. Ἱ.Μ. Ὁσ. Δαβίδ, Ροβιές Εὐβοίας 1993 καί “Ο ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΣ ΙΑΚΩΒΟΣ ΤΣΑΛΙΚΗΣ”, Καθηγ. Στυλ. Παπαδόπουλου

*Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία
Μητροπολίτου Λεμεσοῦ κ. Ἀθανασίου*

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Στὴν ἐκκλησία, ἀγωγή σημαίνει **ὁδήγια**, ὁδήγηση τῶν ἀνθρώπων ὄχι πρὸς συγκεκριμένες ιδέες ἢ ἀξίες, ἢ ἰδανικά, ἀλλὰ **ὁδήγηση τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ**. Ἀγωγή

στὴν Ἐκκλησία σημαίνει νὰ μάθει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀγαπᾷ τὸ Χριστό, γιατί αὐτό εἶναι τὸ ζητούμενό της. Ἡ ἐκκλησία μιλά γιὰ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό. Μία ἐκκοσμηκευμένη ἀντίληψη τῆς θρησκείας, τῆς Ἐκκλησίας, μιλά γιὰ τὴν πίστη εἰς τὸν Θεό καὶ μόνο αὐτή. Ἐνῶ τὸ τέλει εἰς τὴν Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀγάπη ἡ ὁποία θά παραμείνει εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀφοῦ τόσο ἡ πίστη ὅσο καὶ ἡ ἐλπίδα θά καταγοηθοῦν εἰς τὴν ἐσχάτη ἡμέρα καὶ ἐκεῖνο πού θά ἀπομείνει θά εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἐπομένως τὸ ζητούμενο εἰς τὸν ἄνθρωπο εἶναι νὰ μάθει νὰ ἀγαπᾷ τὸ Θεό. Τό νὰ πιστεῦει στό Θεό εἶναι ἓνα βασικό σκαλί, εἶναι τὸ πρῶτο, τὸ ὁποῖο πατᾷ καὶ ἀνεβαίνει στό ἐπόμενο καὶ στό ἐπόμενο. Δέ μένει σ' αὐτό μόνο, γιατί

ἓνας ἄνθρωπος, δέν μπορεῖ νὰ παραδώσει τὴ ζωὴ του ὀλόκληρη σέ κάτι τὸ ὁποῖο ἀπλῶς τὸ πιστεῦει. Ἄν εἶναι τόσο ἰδεολόγος, μπορεῖ νὰ τὸ κάνει, ὅπως γίνεται σέ ἄλλες περιπτώσεις στὴν καθημερινότητα πού βλέπουμε γύρω μας. Ἀλλὰ ὁμως εἰς τὴν Ἐκκλησία αὐτό τὸ ὁποῖο ὑπάρχει, εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Σέ μᾶς, ὁ Χριστός εἶναι τὸ ζητούμενο. Ὁ Χριστός εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Διδάσκαλος τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Βλέπετε πόσο ὠραία ὁ Κύριος εἰς τὸ Εὐαγγέλιο μᾶς λέει: “Μάθετε ἀπ’ ἐμοῦ...” Δηλαδή ὁ ἄνθρωπος μαθαίνει ἀπὸ τὸν Χριστό, ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό, ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ μέσα του. Γι’ αὐτὸ αὐτὴ ἡ ἐμπειρία εἶναι τόσο δυνατὴ πού νικᾷ ὅλες τίς ἀγάπες τοῦ κόσμου τούτου.

Ἡ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἔχει τόση δύναμη, πού ὅταν πραγματικά ἀνάψει στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, τότε τὰ πάντα γίνονται καὶ περιστρέφονται πέριξ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Μᾶς λέει ὁ Χριστός καὶ πάλι

στό Εὐαγγέλιο: “Πῦρ ἦλθον βαλεῖν εἰς τὴν γῆν”. Ἦλθα στή γῆ, λέει ὁ Χριστός, νά ανάψω φωτιές κι αὐτές οἱ φωτιές εἶναι πού ἀναψαν μέσ στίς καρδιές τῶν Ἁγίων, πού ἀναψαν ἀπό τότε στίς καρδιές ὄλων τῶν ἀνθρώπων πού Τόν ἀκολούθησαν. Αὐτή ἡ φωτιά εἶναι πού ἀνάβει στήν καρδιά κάθε ἀνθρώπου, πού πραγματικά γεύεται τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Δέν εἶναι ἀρκετό ἀδελφοί μου, νά λέμε στά παιδιά μας γιά τίς ιδέες τοῦ Εὐαγγελίου, δέν εἶναι ἀρκετό νά λέμε ὅτι τό Εὐαγγέλιο καί ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό καλύτερο πού μπορεῖ κανεῖς νά τοῦς δώσει, ὅτι εἶναι

ὠραία ἡ ἀγάπη, ἡ χαρά, ἡ ἐλευθερία, ἡ δικαιοσύνη. Βέβαια εἶναι ὠραία ὅλα αὐτά, ἀλλά ἐκεῖνο πού χρειάζεται ὁ νέος ἄνθρωπος σήμερα εἶναι νά μάθει νά ἀγαπᾷ τόν Χριστό. Νά μάθει ὅτι αὐτό πού τοῦ δίδει ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ Χριστός, καί αὐτό δέν μπορεῖ νά τοῦ τό δώσει ὁ κόσμος. Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ παντοῦ νά μάθει νά σέβεται τοῦς συνανθρώπους του, νά τοῦς ἀγαπᾷ, νά εἶναι τίμιος, εἰλικρινής, δίκαιος, δημοκρατικός, φιλελεύθερος καί ὅλα αὐτά. Δέν χρειάζοταν ἡ Ἐκκλησία γιά νά μᾶς μάθει αὐτά τά πράγματα, πού μᾶς τά διδάσκει ἡ ἴδια ἡ φύση μας. Γιατί ἄλλωστε ὁ ἀνθρώπινος ἑαυτός μας καί ἡ ἀνθρώπινη μας ὑπόσταση μᾶς διδάσκει τήν ἐλευθερία, τή δικαιοσύνη, τή δημοκρατία, τόν σεβασμό, τήν ἀγάπη πρὸς τοῦς ἄλλους. Ἐκεῖνο πού ἡ

Ἐκκλησία ἔχει νά μᾶς πεῖ εἶναι γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Κι ἐδῶ, νά μοῦ ἐπιτρέψετε, νά σᾶς πῶ ὅτι εἶναι τό σημεῖο στό ὁποῖο σκοντάφουμε ἐμεῖς οἱ σημερινοὶ Χριστιανοί, γιατί θεωροῦμε τήν Ἐκκλησία ὡς ἓνα σύστημα ἰδεολογικό καί εἶναι ἀρκετό γιά μᾶς νά εἴμαστε καλοὶ ἄνθρωποι. Εἶναι ἀρκετό γιά μᾶς νά τηροῦμε τά καθήκοντά μας. Εἶναι ἀρκετό τά παιδιά μας νά ἔχουν τά ὄριά τους. Νά μὴν κάνουν ἀτάξεις. Νά μὴν κάνουν ἄσχημα πράγματα. Λένε καμμιά φορὰ πράγματα πού τ' ἀκοῦμε, χαμογελοῦμε βέβαια μέ

ἐπεικία, ἀλλά δέν ἐκφράζουν τήν Ἐκκλησία. Τί λένε: “Παρά νά εἶναι κάποιος στή φυλακή, καλύτερα στήν Ἐκκλησία”. Λές καί ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό ἀντίθετο τῶν ναρκωτικῶν καί τῆς φυλακῆς. Θά ἔλεγε κανεῖς, ὅπως ἔλεγε καί ἡ καμῆλα: “Καλά δέν ὑπάρχει ἴσιος δρόμος, μέσος δρόμος”; Δηλαδή ἡ ναρκωτικά, ἡ Ἐκκλησία; Δηλαδή ὅποιος δέν εἶναι στήν Ἐκκλησία εἶναι στά ναρκωτικά; Ἀσφαλῶς ὄχι! Μπορεῖ νά μὴν εἶσαι τῆς Ἐκκλησίας καί νά εἶσαι τίμιος, σωστός, εὐλαβικός, καλός σύζυγος, καλός πατέρας, καλός μαθητής κι ὅλα τὰ καλά νά ἔχεις ἐπάνω σου. Γι’ αὐτό δέν μποροῦμε νά καταλάβουμε πολλές φορές, γιατί τὰ παιδιά μας ἔχουν ἄλλη σχέση μέ τό Θεό. Γιατί ἐμεῖς οἱ μεγαλύτεροι δέν μποροῦμε νά τό καταλάβουμε. Λέμε: “Γιατί θέλεις αὐτό τό πράγμα; Δέν εἶναι ἄρκετό γιά σένα ὅτι ἔγινες καλός ἄνθρωπος καί καλός ἐπιστήμονας κι ἔχεις τή δουλειά σου καί προσφέρεις στόν κόσμο καί στήν κοινωνία; Τά περισσότερα τί τά θέλεις; Αὐτά εἶναι ὑπερβολές, εἶναι φανατισμοί, ἐκκεντροκλίστες, ἄρρωστα πράγματα”. Γιατί ὅμως ἐκφράζουμε τέτοιες ἀπόψεις; Διότι μετροῦμε τή ζωή μας ὄχι μέ τήν ἀγάπη, ἀλλά μέ τήν καθηκοντολογία. “Τό καθῆκον σου νά κάνεις καί εἶναι ἄρκετό”. Ἀλλά ἡ ἀγάπη, ἀδελφοί μου, δέν ἔχει ὄρια. **Ὅταν ἀγαπᾷς τό Θεό, δέν ἔχεις ὄρια.** Ὅπως καί ὅταν ἀγαπᾷς ὅποιονδήποτε ἄνθρωπο. Ἐάν ἀγαπᾷς ἕναν ἄνθρωπο, θέλεις νά εἶσαι μαζί του, νά ἐνώσεις τή ζωή σου μαζί του μπορεῖς νά βάλεις ὄρια σ’ αὐτή τήν ἀγάπη; **Ἡ ἀγάπη εἶναι φωτιά πού καίει μέσα στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Δέν μπαίνει σέ ὄρια καί σέ καλούπια τῆς λογικῆς, ἀλλά ἐνεργεῖ ἀπό μόνη της, γιατί ἐνεργεῖ καρδιακά καί ὄχι ἐγκεφαλικά.** Ἡ Ἐκκλησία διδάσκει καί καλεῖ τόν ἄνθρωπο νά ἀγαπήσει τό Χριστό πάνω ἀπ’ ὅλα. Ἔρετε, παρατηρεῖτο παλαιότερα τό φαινόμενο εἰς τήν Ἐκκλησία νά ὑπάρχουν πάρα πολλά παιδιά. Θυμόμαστε, ὅσοι εἴμαστε μεγαλύτεροι, ὅτι μέχρι μίαν ἡλικία σχεδόν ὅλα τὰ παιδιά πήγαιναν στό κατηχητικό, στήν Ἐκκλησία, εἶχαν σχέση μέ τό Θεό. Ἀπό μία ἡλικία καί ὕστερα χάνονταν. Στά δεκατέσσερα, στά δεκαπέντε ἢ στά δεκαοχτώ. Ἐρχόταν ὁ στρατός, τό πανεπιστήμιο, ἐξαφανίζόταν ὅλη αὐτή ἡ προσπάθεια τῶν

ἀνθρώπων, τῶν κατηχητῶν, τῶν κύκλων, τῶν συνάξεων, τῶν πάντων. Γιατί νομίζετε; Ποῦ ἦταν τό λάθος; Ἐντάξει βέβαια ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία, οἱ ἀνθρώπινες προκλήσεις, τά αἷτια τά ὁποῖα πληθαίνουν. Ὅταν μεγαλώνει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλά τό “λάθος”, ἄς τό πῶ ἔτσι ἐντός εισαγωγικῶν, “τῆς Ἐκκλησίας”, ὄχι τῆς Ἐκκλησίας καθαυτό, ἀλλά ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας, ἦταν ὅτι, δυστυχῶς, δέν ἀντιληφθήκαμε ὅτι αὐτό τό ὁποῖο ἔπρεπε νά δώσουμε στά παιδιά μας ἦταν ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Τούς μαθαίναμε τίς ιδέες τοῦ Εὐαγγελίου: “Νά ᾄσαι καλό παιδί, τίμο παιδί, ν’ ἀγαπᾷς τούς ἄλλους ἀνθρώπους, νά κάνεις ἐλεημοσύνες, νά ᾄσαι σωστός ἄνθρωπος”, ἀλλά γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ δέ μιλοῦσαμε. Γιατί ἐπειδή καί γιά ἐμᾶς ἡ θεολογία ἦταν ἰδεολογική, φιλοσοφική, ἀνθρωποκεντρική. Ἀγνοοῦσαμε τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τό τί σημαίνει ν’ ἀγαπᾷς τό Χριστό. Γι’ αὐτό τό λόγο δέν ἦταν ιδιαίτερα σημαντικό γιά τούς ἀνθρώπους νά μάθουν νά νηστεύουν, νά ἀγρυπνοῦν, νά κοινωνοῦν, νά ἐξομολογοῦνται, νά διαβάζουν τούς βίους τῶν Ἁγίων. Ὅχι. Ἦταν ἄρκετό νά διαβάζουν ἄλλα βιβλία. Οἱ βίοι τῶν Ἁγίων παραμερίστηκαν. Ἡ ἀσκητική ζωή τῆς Ἐκκλησίας παραμερίστηκε. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐκαλεῖτο νά βιώσει τό Χριστό μέσα στό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας ἦταν περιθωριοποιημένος. Μπαίναν ἄλλα πράγματα μπροστά. Γι’ αὐτό τό λόγο χάνουμε τούς ἀνθρώπους, τόν ἕναν μετά τόν ἄλλο, μόλις πλησίαζαν στήν ἐφηβική ἡλικία. Γιατί βέβαια ἡ ἁμαρτία ἔχει δύναμη καί εἶναι ἐμπειρία. Εἶναι κάτι τό ὁποῖο ἐλκύει τόν ἄνθρωπο καί τόν αἰχμαλωτίζει. Ἀπ’ τήν ἄλλη πλευρά, τί θά τραβήξει τόν ἄνθρωπο πέρα; Οἱ ιδέες; Οἱ ιδέες εἶναι νεκρές σκιές τῶν πραγμάτων. Δέν μπορεῖ

“ Τούς μαθαίναμε τίς ιδέες τοῦ Εὐαγγελίου: “Νά ᾄσαι καλό παιδί, τίμο παιδί, ν’ ἀγαπᾷς τούς ἄλλους ἀνθρώπους, νά κάνεις ἐλεημοσύνες, νά ᾄσαι σωστός ἄνθρωπος”, ἀλλά γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ δέ μιλοῦσαμε...”

μά ιδέα νά σέ κρατήσει, ὅσο ἰδεολόγος καί νά εἶσαι. Εὐτυχῶς παρήλθε ἡ ἐποχή αὐτή καί σήμερα βλέπουμε ὅτι ἀνακαλύψαμε, ξαναβρήκαμε τόν ἑαυτό μας, τίς ρίζες μας, τήν παράδοσή μας. Καί βλέπουμε νέους ἀνθρώπους εἰς τήν Ἐκκλησία, βλέπουμε νέους ἀνθρώπους νά ἀγαποῦν τό Θεό, νά μπαίνουν στήν Ἐκκλησία μέ νέα δεδομένα, μέ νέες προϋποθέσεις. Μπορεῖ νά ἔχουν τίς δυσκολίες τους, τά προβλήματά τους, τίς πτώσεις τους, τίς ἀδυναμίες τους, ὅπως κι ὅλοι μας. Ἀλλά ἀκοῦν γιά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Κι αὐτό εἶναι πού πρέπει, ἀδελφοί μου, νά λέμε στά παιδιά μας. Νά μάθουν νά ἀγαποῦν τό Θεό. Ὅταν ἀγαποῦν τό Θεό, τότε ἀνακαλύπτουν μέσα τους τή μεγάλη ἐμπειρία τῆς ἀγάπης Του. Τότε μαθαίνουν καί ἀποκοῦν ἕνα ἰσχυρό πνευματικό ἀντίσωμα μέσα τους, τό ὅποιο εἶναι ἕνα ἀντίβαρο εἰς τό βάρος τῆς ἁμαρτίας. Καί ὅ,τι κι ἂν πληγωθεῖ ἀπό τήν ἁμαρτία, ἡ παρουσία τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ παρηγορεῖ τήν καρδιά του. Ξέρει ὅτι δέ θά σωθεῖ ἀπ' τίς δικές του δυνάμεις, δέ θά σωθεῖ μέ τά δικά του δεδομένα. Ἀλλά μέ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μέ τήν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ, μέ τήν ἐλεημοσύνη τοῦ Θεοῦ, μέ τή θυσία τοῦ Χριστοῦ πάνω στό Σταυρό γιά μᾶς ὅλους. Ἄν μιλοῦμε γιά ἀγωγή σήμερα στήν Ἐκκλησία, μιλοῦμε ἀκριβῶς γι' αὐτή τή μήση, γι' αὐτή τήν ὁδηγία. Τό νά βοηθήσεις τόν ἄνθρωπο νά ἀγαπήσει τό Θεό. Τότε ἡ Ἐκκλησία θά δημιουργήσῃ μάρτυρες. Πῶς μπορεῖ κανεῖς νά ἐρμηνεύσει αὐτό πού εἶδαμε σήμερα στό θέατρο πού μᾶς παρουσιάσατε. *(Ἡ ὁμιλία ἔγινε μετά ἀπό μία θεατρική παράσταση τῶν κατηχητικῶν)* Μιά μάνα παρέδωσε τά παιδιά της στό θάνατο. Δέ θά μπορούσε νά κάνει κάτι, νά ἀποφύγει αὐτό τό πρᾶγμα; Πῶς ἄντεξε αὐτή ἡ γυναῖκα νά δεῖ τά παιδιά της τό ἕνα μετά τό ἄλλο, νά σκοτώνονται; Πῶς ἄντεξαν μικρές κοπέλλες ἑννιά, δέκα, δώδεκα χρονῶν, νά ὑποφέρουν τά φρικτά ἐκεῖνα βασανιστήρια πού ἀκούσαμε; Ἐνα κοριτσάκι μία ἔνεση σήμερα φοβᾶται νά τήν ἀντιμετωπίσει, ὄχι νά τοῦ κόψουν τό κεφάλι καί νά τό διαλύσουν κυριολεκτικά. **Νήπια, γυναῖκες, ἄνδρες, νέοι, γέροι, ἠλικιωμένοι, ὑπερήλικες, μικροί, μεγάλοι, ἔτρεχαν εἰς τό μαρτύριο. Ὅχι γιατί πίστευαν σέ μία ἰδέα, ἀλλά γιατί ἀγαπούσαν τό Χριστό.** Κι αὐτή ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἦταν πού ἔκαιγε μέσ στήν καρδιά τους καί ξεπερνοῦσαν ὅλες τίς δυσκολίες. Τελειώνοντας θά σᾶς πῶ μόνο ἕνα παράδειγμα. Τό λέω συχνά, ἀλλά εἶναι κάτι πού πράγματι, νομίζω ὅτι ἐκφράζει αὐτή τήν ἐμπειρία τῶν Ἁγίων, γιά νά δοῦμε πῶς

οί Άγιοι είχαν μέσα τους μιά φλόγα πού έσβηνε όλες τίσ άλλες φλόγες. Λέγεται λοιπόν, στό βίο του Άγιου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, αυτού του άδάμαντος τής Έκκλησίας του Χριστού, ότι μαζί μέ τά πολλά και φορικόδη μαρτύρια πού υπέστη, του έβαλαν κι άκόμη ένα φοβερότερο.

Μαζεύτηκαν όλοι στό θέατρο, στό στάδιο εκείνο τής εποχής όπου γινόντουσαν οί ιπποδρομίες μέ δυνατά άλογα ταχύτητας. Πήραν σιδερένια παπούτσια, τά όποια είχαν μέσα καρφιά και τά πύρωσαν τόσο ώστε έγιναν κατακόκκινα τά σιδερένια εκείνα παπούτσια μέσα στή φωτιά πού τά έπύρωσε. Τά φόρεσαν στά πόδια του Άγιου. Τόν έδεσαν πίσω από τά άλογα και άρχισαν νά τρέχουν τά άλογα μέσα στον ίπποδρομο. Όλοι οί άλλοι νά βλέπουν, νά φωνάζουν και νά αντιμετωπίζουν τό φορικόαστικό θέαμα μέ έναν τρόπο οικείο στους ανθρώπους πού δέ γνωρίζουν τό Θεό. Ό δέ Άγιος Μεγαλομάρτυρας Γεώργιος, όπως λέει ό βίος του, μετά χαράς έβλεπε τά τελούμενα. Και φορώντας εκείνα τά φορικότα σιδερένια παπούτσια τά γεμάτα καρφιά, έτρεχε μέ τόση προθυμία, λέγων εις εαυτόν ό μάρτυς του Χριστού: “Τρέχε Γεώργιε, ίνα λάβης τόν ποθούμενον Κύριον”. Όλοι ξερούμε ότι όταν μία πέτρα μπει στό παπούτσι μας δυσκολευόμαστε νά περπατήσουμε, όχι νά χει καρφιά, μέ σίδερα πυρωμένα! Βλέπετε ποιό ήταν τό ήθος των Άγιών και των Μαρτύρων; Ό Άγιος δέν έβλεπε μπροστά του κανένα και τίποτα, ούτε τά άλογα, ούτε αυτούς πού φώναζαν, ούτε τίσ κακίες των ανθρώπων, αλλά έβλεπε μόνο τό Χριστό. Αυτόν έβλεπε και γι' αυτό έτρεχε. Γι' αυτό μετά προθυμίας πολλής έτρεχε κι όλα ήταν μηδέν, γιατί μέσ στην καρδιά του άναβε μιά φλόγα, πιό μεγάλη από τή φλόγα των παπουτσιών και μέσ στην ψυχή του άναβε ή αγάπη του Χριστού πού διέλυε όλες τίσ άλλες δυσκολίες. **Και σήμερα, άδελφοί μου, εάν θέλουμε τά παιδιά μας και ό καθένας μας νά τρέχει μετά χαράς τόν “προκείμενον ήμίν άγωνά”, πρέπει νά μάθουμε νά βλέπουμε μπροστά μας τόν “τής πίστεως Άρχηγόν και τελειωτήν Ίησού”.** Αυτός πού βλέπει τόν Χριστό συνεχώς μπροστά

του δέ γελιέται, δέ χάνεται, δέν άπατάται, δέ σβήνει αυτή τή φλόγα πού έχει μέσα του. Τό ζητούμενο λοιπόν είναι νά αγαπήσουμε τόν Χριστό. **Νά μάθουμε ότι ό Χριστός είναι αυτό τό πρόσωπο, πού μäs αγάπησε πρώτος και έμεις Τόν αγαπούμε.** Είχα πάει τελευταία σ' ένα νηπιαγωγείο στή Λεμεσό και ρώτησα τά παιδιά: “Παιδιά, γιατί πρέπει νά αγαπούμε τόν Χριστό;” Και μου έκανε φοβερή εντύπωση ένα παιδάκι πού ειπε: “Κύριε, πρέπει νά Τόν αγαπούμε Τόν Χριστό, γιατί Αυτός μäs αγάπησε”. Βλέπετε, φοβερή άπάντηση! Είναι ή άπάντηση του Άποστόλου Παύλου: “Ημεις αγαπώμεν Αυτόν, ότι Αυτός πρώτος ήγάπησε ήμäs”. Έμεις αγαπούμε τόν Χριστό, γιατί Αυτός πρώτα μäs αγάπησε. Και τήν αγάπη του Χριστού δέν τήν έχουμε μέσα μας σαν μιά άπλή διαλογική κατάσταση, αλλά σαν έμπειρία ζωής. Για μäs άδελφοί μου, ό Χριστός πρέπει νά είναι τό σημείο τής ζωής μας. Τό κέντρο τής ύπαρξείας μας. Πρέπει νά είναι τό νόημα τής ίδιας μας τής δικής μας ζωής και κατάστασης. Άν ό Χριστός για μäs είναι έτσι, τότε και στά παιδιά μας θά δώσουμε τήν έμπειρία του Χριστού. Και μόνον αυτή ή έμπειρία μπορεί νά κρατήσει μακριά από όλες τίσ άλλες έμπειρίες πού τούς προσφέρονται σήμερα. Τά ναρκωτικά, ή βία, οί ήδονές, ό πλοϋτος είναι έμπειρίες, καταστροφικές μέν, αλλά έμπειρίες ζωής ή και θανάτου άκόμα. Η πιό μεγάλη έμπειρία πού μπορεί νά κρατήσει έναν νέο άνθρωπο είναι νά δώσουμε αυτή τή φλόγα πού ό Χριστός άναψε στις καρδιές των ανθρώπων και αυτή ή φλόγα τότε θά καιεί και τά παιδιά μας και όλοι θά πορευόμαστε εν ασφαλεία και ειρήνη. Εύχομαι λοιπόν και στην ένορία έδω του Άποστόλου Άνδρέα και σέ όλους μας, νά καιεί ή αγάπη του Χριστού μέσα στις καρδιές μας ώστε και στά παιδιά μας νά δώσουμε αυτό πού έχουν πραγματικά ανάγκη, για νά περάσουν τή δυσκολία των ήμερών και νά ζήσουν πάντα μέσ στην αγάπη του Χριστού και σ' αυτή τή ζωή αλλά και στην αιώνια βασιλεία Του.

(Απομαγνητοφωνημένη όμιλία του Μητροπολίτη Λεμεσού πού έγινε τόν Ίούνιο του 2005 στον Ίερό Ναό του Άποστόλου Άνδρέα)

**Ὁ Ναός τοῦ
Ἁγίου ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ**
περιμένει
τὴν ἀγάπη σας
καὶ τὴν βοήθειά σας...

Ἀγαπητοί μας ἀδελφοί,

Μέ μεγάλη χαρά θέλουμε νά μοιραστοῦμε μαζί σας ὅτι ἡ θέρμανση στό Ναό μας ἔχει ὀλοκληρωθεῖ χάρις τὴν ἀμέριστη βοήθειά σας πού πάντοτε μᾶς θυμᾶστε καί ἀνταποκρίνεστε στίς ἀνάγκες μας. Ὅμως θέλουμε νά σᾶς παρακαλέσουμε νά μᾶς βοηθήσετε νά συγκεντρώσουμε τά χρήματα πού ὑπολείπονται διότι ἡ θέρμανση μὲν ὀλοκληρώθηκε ἀλλά ἔχει παραμείνει ἀκόμα ἓνα χρέος, τό ὁποῖο παρακαλοῦμε τόν Θεό νά μᾶς βοηθήσει νά τό συγκεντρώσουμε. Ὁ Ἱερός Ναός τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου ὅπως ἐπισημαίνουμε στίς ἐπιστολές μας εἶναι ἓνα πολύ μεγάλο ἔργο τό ὁποῖο ἀπαιτεῖ πολλά ἔξοδα γιά νά ὀλοκληρωθεῖ. Ἐλπίζουμε στό Θεό καί προσβλέπουμε στήν ἀγάπη σας γιά νά συνεχίσουμε μέχρι νά ὀλοκληρώσουμε τό Καθολικό τοῦ Μοναστηριοῦ μας, εἰς μνημόσυνον ὄλων τῶν κτητόρων πού θά συμβάλλουν σέ αὐτό.

**Σᾶς εὐχαριστοῦμε ἐκ τῶν προτέρων γιά τὴν ἀγάπη σας,
τὴν κατανόησή σας καί τὴν συμπαράστασή σας.**

**Πιστεύουμε στήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἁγίου μας Νεκταρίου
καί ἐλπίζουμε στήν δική σας...**

Μέ ἀγάπη καί εὐχές
Ἡ Ἡγουμένη
† Μόνικα Μοναχή
καί οἱ σὺν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφές

2 νησθήσιμες συνταγές

Ἡ νηστεία τῶν Χριστουγέννων πλησιάζει. Βέβαια δέν εἶναι αὐστηρή γιατί μποροῦμε νά τρωμε λάδι, ἀκόμη καί ψάρι, ἐκτός Τετάρτης καί Παρασκευῆς. Σᾶς δίνουμε δύο ὠραίες συνταγές πού φτιάχνουμε στό Μοναστήρι μας μέ τήν εὐχή ὅλοι νά προσπαθήσουμε νά δρέψουμε τίς μεγάλες ὠφέλειες τῆς νηστείας καί νά ὑποδεχθοῦμε τήν Θεία Γέννηση μέ καθαρές τίς ψυχές, ἐξαγνισμένα τά σώματα ἀπό τή νηστεία καί δοσμένα μέ ἀγάπη στόν Χριστό μας πού γεννιέται γι' ἄλλη μιά φορά γιά τή σωτηρία ὄλων μας.

ΠΑΞΙΜΑΔΑΚΙΑ ΜΕ ΑΜΥΓΔΑΛΟ

Υλικά

3 ποτήρια λάδι
3 ποτήρια ζάχαρη
2 ποτήρια ἀμύγδαλα καθουρντισμένα καί χοντροαλεσμένα
1 ποτήρι πορτοκαλόζουμο
μισό ποτήρι κονιάκ
1 κουταλάκι Ξύσμα πορτοκαλιοῦ
2 κουταλάκια κανέλλα
1 ποτήρι γλιαρό νερό
1 κουταλάκι σόδα
2 κουταλιές μπέκιν πάουντερ
ἀλεύρι (περίπου δύο κιλά)

Ἐκτέλεση

Σέ μιά μεγάλη λεκάνη βάζουμε τό λάδι καί ἀνακατεύοντας προσθέτουμε τή ζάχαρη, τά ἀμύγδαλα, τό Ξύσμα πορτοκαλιοῦ, τήν κανέλλα, τό νερό, τή σόδα διαλυμένη στό πορτοκαλόζουμο, τό μπέ-

κιν πάουντερ διαλυμένο στό κονιάκ καί τέλος τό ἀλεύρι. Ζυμᾶνουμε μαλακό ζυμάρει καί πλάθουμε μικρά φραντζολάκια. Τά χαράζουμε καί τά ψήνουμε στό φούρνο γιά μισή ὥρα περίπου. Ἀφοῦ ψηθοῦν τά κόβουμε ἐκεῖ πού τά εἶχαμε χαράξει, τά ἀραδιάζουμε στό ταψί καί τά ξαναβάζουμε στό φούρνο στους 120° μέχρι νά παξιμαδιαστοῦν. Καλή ἐπιτυχία!

ΤΟΝΟΣ ΜΕ ΚΟΧΥΛΙΑ

Υλικά (γιά 4 άτομα)

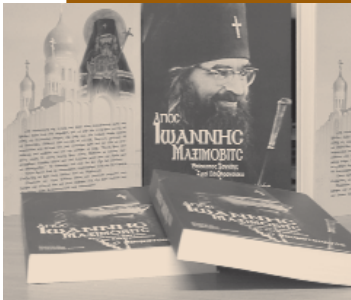
2 μεγάλα κρεμμύδια ψιλοκομμένα
3 κονσόρβες τόνο
500 γραμ. μακαρόνια κοχύλια
1/5 ποτηράκι κόκκινο κρασί
1 κούπα πουρέ ντομάτας (ἢ ὅση ἐπιθυμεῖτε)
μαϊντανό, βασιλικό,
λίγο ἄλατι, πιπέρι καί φυσικά λάδι.
Λίγο κίτρινο τυρί

Ἐκτέλεση

Τσιγαρίζουμε σέ λίγο λάδι τά κρεμμύδια. Μόλις μαραθοῦν προσθέτουμε τόν τόνο καί τσι-

γαρίζουμε γιά 10 λεπτά περίπου καί προσθέτουμε τό κρασί. Κατόπιν προσθέτουμε ὅλα τά ὑπόλοιπα ὑλικά καί βράζουμε γιά 10 λεπτά περίπου τήν σάλτσα προσέχοντας νά μήν πιεῖ ἢ σάλτσα μας ὅλα τά ἕγγρα.

Βράζουμε τά κοχύλια (προσθέτοντας 2 κουταλιές τῆς σούπας λάδι στό νερό γιά νά μήν κολλᾶνε μεταξύ τους τά κοχύλια) καί τά σουρώνουμε βάζοντάς τα ἀμέσως σέ ἕνα ταψάκι ἢ πυρέξ. Περιχύνουμε τή σάλτσα μέ τόν τόνο ἀνακατεύοντας καλά γιά νά ἀπλωθεῖ καλά καί ἂν θέλουμε προσθέτουμε ἐλάχιστο λάδι ἀκόμη. Πασπαλίζουμε μέ λίγο τριμμένο κίτρινο τυρί καί ψήνουμε τό φαγητό μας γιά 10 μέ 15 λεπτά.

Όσοι δέν έχετε διαβάσει
άκόμα τή βιογραφία του
Άγιου Ίωάννη Μαξιμοβιτς
σάς προτείνουμε νά τήν άνα-
ζητήσετε στά χριστιανικά
βιβλιοπωλεία γιά νά γνωρί-
σετε τή μεγάλη μορφή ενός
νέου Άγιου τών καιρών μας.

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

Ό θαυματοργός

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΙΑ:

ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ Χαβρίου 3, Άθήνα
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΦΩΣ, Φειδίου 3, Άθήνα
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, Γερανίου 20 Άθήνα
ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ, Βουλής 36, Άθήνα
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ Δραγατσανίου 2, Άθήνα
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΟΡΦΗ, Απόλλωνος 22, Άθήνα
ΠΑΡΟΥΣΙΑ, Άγιου Κων/νου 5, Πειραιάς
ΓΕΧΑ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ, Θέμιδος 4, Μαρούσι
ΜΥΡΙΟΒΙΒΛΟΣ, Βύρωνος 2, Πλάκα
ΒΙΒΛΙΟΠ/ΛΕΙΟ "ΑΓ.ΝΙΚΟΛΑΟΣ", Άθήνα
"ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ", Λιοσίων 4, Άχαρνάι
Ι.ΝΑΟΣ ΑΓ.ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ, Ζωγράφου

ΕΠΑΡΧΙΑΣ:

ΣΩΤΗΡ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ, Πλ. Άγίας Σοφίας 6, Θεσ/νίκη
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΛΥΔΙΑ, Καμβουνίων 1, Θεσ/νίκη
ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ Πρασσακίτη 9, Θεσ/νίκη
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΝΙΚΗΤΑ ΕΥΑΓΓ. Μαρσιλή 74, Θεσ/νίκη
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ, Θεσ/νίκη
ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΖΩΗ", Άγ.Σοφίας 41, Θεσ/νίκη
ΒΙΒΛΙΟΠ. Ι. ΜΗΤΡΟΠ. ΧΑΛΚΙΔΟΣ, Χαλκίδα
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ, Πάτρα
ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ, Πάτρα
ΕΠΙΚ.ΙΔΡΥΜΑ ΑΡΧΙΕΠ.ΚΡΗΤΗΣ, Άγ.Μηνά 22, Ηράκλειο
ΧΑΤΖΗΜΑΡΓΑΡΙΤΗ ΒΑΣ., Βεργίνας 29, Δράμα
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΑΘΩΣ, Σέρρες
ΠΝΕΥΜ.ΚΕΝΤΡΟ Ι.Ν.ΑΓ.ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Άρτα
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΕΜΕΛΕΙΑ, Κύπρος
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ, Κύπρος
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ "ΤΟ ΦΩΣ", Λευκωσία
Ι. ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ, ΑΡΙΖΟΝΑ, U.S.A.

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ

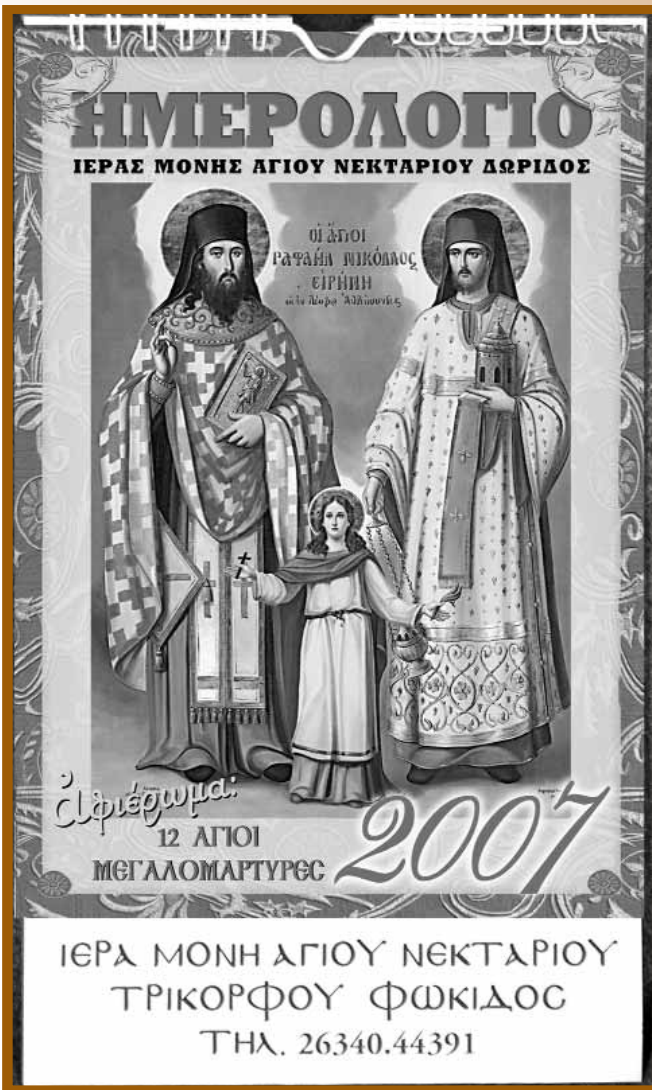
ΙΕΡΕΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΕΣ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

(Όρθρος, Έσπερινός, Παράκληση)

ποίημα Δρος Χαράλαμπος Μπούσια

Έκδόσαμε τίς **ΙΕΡΕΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΕΣ** του νεο-
φανούς και θαυματοργού Άγιου Ίωάννη Μαξι-
μοβιτς πού συνέγραψε ό μεγάλος ύμνογράφος τής
των Άλεξανδρέων Έκκλησίας Δρ. **Χαράλαμπος**
Μπούσιας.

Ό Άγιος Ίωάννης συνεχώς θαυματοργεί και
όσοι πιστοί τόν εύλαβούνται μπορούν νά προμη-
θευτούν τίς ιερές άκολουθίες γιά νά τόν έπικα-
λούνται.

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος τό μοναστήρι μας εξέδωσε τό ημερολόγιο γιά τό έτος **2007**, αφιερωμένο στους **άγιους Μεγαλομάρτυρες** πού τόσο αγαπούμε καί ευλαβούμεθα καί πού ειχόμαστε όλο τό χρόνο νά σās έχουν υπό τήν προστασία τους καί νά προεβούν γιά εσās.

Στό ημερολόγιό μας αναγράφονται επίσης όλες οι νηστείες αναλυτικά γιά κάθε ημέρα, βοηθώντας σας έτσι στόν πνευματικό σας αγώνα. Καί πάλι βέβαια, όπως κάθε χρόνο ή έκδοσή του είναι φροντισμένη ιδιαίτερα, είναι εγχρωμο, αδιάβροχο καί μπορείτε νά τό κρεμάσετε ή νά τό έχετε επιτραπέζιο.

Μήν ξεχνάτε ότι αγοράζοντας τό Ημερολόγιο από τό Μοναστήρι μας, μās βοηθάτε νά προχωρήσουμε τήν ανοικοδόμησή του.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2007

Ζητείστε

τό Ημερολόγιο τής Ίερās Μονής μας γιά τό 2007.

Είναι αφιερωμένο σέ 12 άγιους Μεγαλομάρτυρες καί όπως κάθε χρόνο αναγράφονται σέ αυτό όλες οι νηστείες τής Έκκλησίας μας.

τηλ. 26340 - 44.391 (9-2 πρωϊ καί 6-9 απόγευμα)

Κομποσχοίνια

μέ τήν εὐχή **ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ**
καί μέ τό **ΚΛΑΔΙ ΤΗΣ ΕΛΙΑΣ**

Ἐνάμεσα στά κομποσχοίνια πού φτιάχνουμε μέ προσευχή, εἶναι καί αὐτά πού τό στολίζει ἓνα ἀσημένιο κλαδί τῆς ἐλιάς, τό σύμβολο τῆς Ἀθήνας καί τῆς εἰρήνης. Ἀκόμη, πρόσφατα φτιάξαμε ἓνα ἀκόμη κομποσχοίνι τό ὁποῖο εἶναι στολισμένο μέ μία ἀσημένια πλακέτα πού γράφει τήν προσευχή **“Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με, τήν εὐχή πού πρέπει νά λέμε ὅταν κάνουμε κομποσχοίνι.**

Ἡ τιμή τους εἶναι 10€ καί 15€ ἀντίστοιχα.

ΑΣΗΜΕΝΙΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

-τῆς ΠΑΝΑΓΙΑΣ

-τοῦ ἉΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

(στήν πρώτη ἀγιογραφηθεῖσα εἰκόνα του)

-τοῦ ἉΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

Ἡ Ἱερά Μονή μας κατά ἀποκλειστικότητα κατασκεύασε ἀσημένια μενταγιόν μέ ἀλυσίδα γιά τό λαμό, πού εἰκονίζουν σέ σμάλτο τήν ΠΑΝΑΓΙΑ μας, τόν Ἅγιο μας ΝΕΚΤΑΡΙΟ (στήν πρώτη ἀγιογραφηθεῖσα εἰκόνα του) καί τόν Ἅγιο ΙΩΑΝΝΗ Μαξίμοβιτς.

Ὅσοι ἐπιθυμεῖτε, μπορούμε νά σᾶς ἀποστείλουμε κάποιο ἀπό αὐτά γιά νά τά φοράτε ὡς εὐλογία.

(τηλ. Ἱερᾶς Μονῆς 26340-44391 καί ὥρες 9-2 πρωί καί 6-9 ἀπόγευμα)

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΕΝΤΑΓΙΟΝ: 15€ + ταχυδρομικά έξοδα

ΠΕΜΠΤΗ 9 ΝΕΟΜΒΡΙΟΥ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Ἀγαπητοί μας ἀδελφοί, στίς 9 Νοεμβρίου, ἡμέρα Πέμπτη, πανηγυρίζουμε τόν προστάτη τῆς Μονῆς μας Ἅγιο Νεκτάριο τόν θαυματουργό. Στή Μονή φυλάσσεται τεμάχιο λειψάνου τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου καθώς καί ἡ εἰκόνα του, πού ἀγιογράφησε ὁ ἀνηψιός του Ἀναστάσιος Κεφαλᾶς καί αὐτήν τήν ἡμέρα ἐκτίθενται σέ προσκύνημα τῶν πιστῶν. Σᾶς περιμένουμε κοντά μας γιά νά τιμήσουμε μαζί καί νά συνεορτάσουμε τόν θαυματουργό Ἅγιό μας Νεκτάριο.

Τό πρόγραμμα τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν ἔχει ὡς ἑξῆς:

Τετάρτη 8 Νοεμβρίου: 5.30 μ.μ. Πανηγυρικός Ἑσπερινός μετ' ἀροτοκλασίας καί θείου κηρύγματος.

Πέμπτη 9 Νοεμβρίου: 7.30 π.μ. Πανηγυρική Θεία Λειτουργία μετ' ἀροτοκλασίας καί θείου κηρύγματος.

10.30 π.μ. Λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας καί τῶν ἁγίων Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου.

11.00 π.μ. Θά προσφερθεῖ καφές καί κέρασμα στούς προσκυνητές.

Ἀπό τήν Ἀθήνα διοργανώνεται ἐκδρομή μέ πούλμαν ἀπό τήν κ. Ἑλένη Ἀλεξοπούλου τηλ. 210 - 97.38.478